

TÜRK SÖZÜ

25 KASIM 1969
FİYATI : 125 Krş.
YIL : 3 - SAYI :

106

TIP'te
KONGRE
kararları
uygulan
malumdur!

Işıklılar Devrimci gençlik örgütü tüzüğü

AD ve MERKEZ

MADDE 1 — Işıklar Devrimci Gençlik Örgütü adı altında bir gençlik derneği kurulmuştur. Örgüt, Cemiyetler Kanununa uygun olarak kurulmuştur. Merkezi İstanbul'dadır. Başka hiç bir yerde şubesi yoktur.

AMAÇ

MADDE 2 — Örgütümüz, toplumu dünya görüşünün ışığında, halkımızın milli demokratik devrim mücadelesinde devrimci gençliğin düşünce ve eyleminin geliştirilmesi amacıyla kurulmuştur.

Amacına ulaşmak için toplantılar düzenler, gösteriler düzenler, gerekli eğitim ve propaganda çalışmalarında bulunur, yayın yapar, sergiler açar.

ÜYELİK

MADDE 3 — Örgütümüzün amacını benimseyen Işık Mim. Müh. Özel Yüksek Okulu öğrencisi, öğretim üyesi, okulumuz mezunu; Cemiyetler Kanunundaki koşulları haiz kimseler, örgütümüze katılabilirler.

Örgütümüzün üyeliği adaylık ve asillik olmak üzere iki kısma

dır. Aday üye olmak isteyenler Yönetim Kuruluna müracaat ederek «Aday Üye Giriş Fişi»ni doldururlar. En az 10 (ON) T.L. giriş ödentisi öderler. Aday üyelik en çok bir öğrenim yılıdır. Bu süre zarfında Yönetim Kurulu aday üyeye görevler verir ve tutununu izer. Asil üye olabileceğine karar verince durumu Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonuna bildirir. Asil üyeliğe kabul, Yönetim Kurulu kararı ve Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (TDGF) Merkez Yürütme Kurulu kararıyla olur. Haklarında olumsuz rapor verilenler, asil üyeliğe alınmazlar.

Üyeler her yıl en çok 120 (Yüz yirmi) T.L. aidat ödemek zorundadırlar. Ödenti ayda en az 2,5 (İkibuçuk) T.L. dir. ödentisini üç ay geçirenlerin üyelikleri otomatik olarak düşer.

Üyeler kendilerine verilen görevleri yerine getirmek zorundadırlar.

Her üye, her yıl Yönetim Kurulunca uygun görülen konularda düşünsel bir ödev hazırlamak ve yönetim kuruluna sunmak zo-

rundadır. Örgüt toplantılarında ve örgenleri seçimlerinde seçme ve seçilme Genel Kurula Katılma hakkını haiz olan üyelerin tabii hakkıdır.

Asil üyelerin beşte birinin imzasıyla Genel Kurul toplantıya çağrılabilir.

Örgüt ve Federasyon yönetim örgenleri her üye için bir dosya açar ve adaylıktan başlayarak üyenin durumu bu dosyada incelenir.

Asil ve aday üyeler, ayrılma isteklerini Örgüt Yönetim Kuruluna ve Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Merkez Yürütme Kuruluna ileterek özgürce örgütten ayrılabilirler.

ÖRGÜTÜN ÖRGENLERİ

MADDE 4 — Örgütün örgenleri Genel Kurul, Yönetim Kurulu, Denetim Kurulu ve Onur Kuruludur.

GENEL KURUL: Örgütün asil üyelerinden oluşur. Ve salt çoğunlukla toplanır. Kendine bir başkan, bir başkan yardımcısı, bir yazman seçer. Örgüt, stratejisini tartışır. Yönetim Kuruluna öneriler verir. Yönetim Kurulunu akalar. TDGF Kurultay temsilcilerini, Yönetim, Denetim, Onur Kurulunu seçer. Örgüt tüzüğünü değiştirir. Bu değişiklik en az toplantı yeter sayısının 2/3 oyuyla olur. Kararlarını TDGF Merkez Yürütme Kuruluna yazı ile, başkalarına basın yolu ile duyurur.

YÖNETİM KURULU: 5 asil, 2 yedek üyeden oluşur. İlk toplantısında bir başkan, bir yazman, bir sayman seçer. İki Genel Kurul toplantısı arasında Genel Kurul kararları ışığında örgütün amacına varması için çalışmalar yapar. Örgütü yönetir, gerekli kolları kurar. Genel Kurulda gelecek yönetim ve TDGF Kurultay temsilciliği için adlar önerir.

DENETİM KURULU: Bir asil bir yedek üyeden oluşur. Yönetim Kurulu çalışmalarını inceler. Ve Genel Kurula rapor verir.

ONUR KURULU: Üç asil, bir yedek üyeden oluşur. Üyelere disiplin cezaları verir. Cezalar, uyarı, para cezası ve en çok (geçici, üç ay, ve sürekli olmak üzere) örgütten çıkarmadır. Ceza tüzüğe, Yönetim Kurulu tutumuna aykırı davranışta bulunanlara verilir. Onur Kuruluna ancak Yönetim Kurulu vasıtasıyla baş vurulabilir.

Onur Kurulu kararlarına karşı TDGF Onur Kuruluna baş vurulabilir.

ÖRGÜTÜN GELİRLERİ

MADDE 5 — Örgütümüz, Türlar, eğlence, gösteri, toplantı düzenlemekten elde edilecek olanlar ile, örgüt malları ve yayınlarından kazanılanlar örgütün gelirlerini teşkil eder. Gelirlerin Merkez Yürütme Kurulunca saptanacak kesimi TDGF ye örgüt ödentisi olarak verilir.

ORTAK HÜKÜMLER

MADDE 6 — Örgütümüz, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu üyesidir. Üyelikten ayrılması, Tüzük değişikliği ile olur. Örgüt, Federasyondan çıkma, çıkarılma, Federasyonun kapatılması, dağılması, kendi kendini dağıtması ve benzer nedenlerle ayrılmış olursa bağımsız Tüzel kişiliğini sürdürür. Hemen bir Genel Kurula giderek Tüzüğünü değiştirir. Federasyona bağlı olduğu sürece Federasyon tüzüğüne ve buna göre verilecek yetkili organ kararlarına örgüt örgenleri ve üyeleri uymakla yükümlüdür.

MADDE 7 — Yedek üyelerin buldukları kurullarda söz hakları vardır, oy hakları yoktur.

MADDE 8 — Bulduğu örgende arçarda 3, toplam olarak 7 toplantıya katılmayan üyenin üyeliği kendiliğinden düşer.

MADDE 9 — Fesih durumunda Örgüt malları ve varlığı Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonuna kalır. Federasyon yoksa Örgüt bu konuda karar alır.

MADDE 10 — Örgütümüz kurucuları:

Adı soyadı — Tabiyeti — Baba adı — Doğum yeri ve yılı — İşi — Adresi

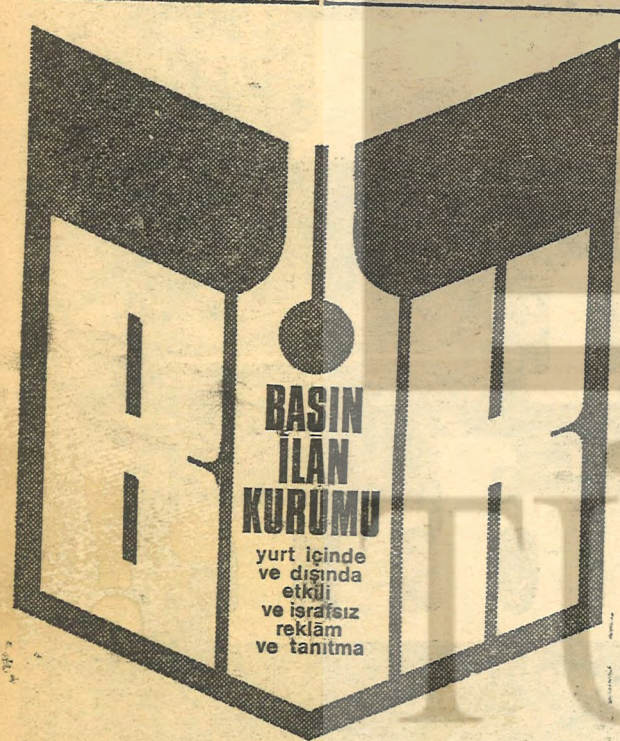
Adil Ovalıoğlu — T.C. — Aziz — Yıldızeli - 1947 — Öğrenci — Topraklı Sok. 3/4 Salacak/İst.

Güngör Ateş — T.C. Eyüp — Yozgat - 1951 — Öğrenci — Mirgün Mah. Yunusağa sok. 26 Emirgan/İst.

Ezel İnanç — T.C. — Tahir — Ankara - 1946 — Öğrenci — Nüzhetiye Cad. 8/1 Beşiktaş/İst.

Mustafa Çağlar — T.C. — Hasan — G. Antep - 1946 — Öğrenci — Sormagir Sok. 64/3 Cihangir / İst.

Ali Akpınar — T.C. — Salman — Kayseri - 1945 — Öğrenci — Ortaköy Tal. Yurdu Ortaköy/İst.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Çağaloğlu, Türkocağı, Cadd. no:1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın: 61055)

Aybar'ın istifası üzerine

başyazı •

Ancak Filipin demokrasıcılığı şartlarında parlamenter eylemin öneminin sınırlarını doğru çizenler ve icazetli sosyalizm müessesesini doğru değerlendirenler ve bu doğru değerlendirmelerin emrettiği davranışlara girişenler TIP'i içine düştüğü çıkmazdan kurtarabilirler.

Türkiye İşçi Partisi Proleter Devrimci Gurubu tarafından Parti Genel Yönetim Kuruluna sunulan memorandum'da TIP'i «dosta güven, düşmana saygı telkin eden tüm sosyalist eylemi kapsayan, adına layık bir sosyalist örgüt» durumuna yükseltmek için şunlar öneriliyordu: 1 — Aybar'ın düşürülmesi; 2 — Aybar'la suç ortaklığı durumunda olan Aren kliğinin takbih edilmesi; 3 — Aybar Aren kliğinin oportünizmine karşı çıktıkları için partiden çıkarılan sosyalist militanların derhal parti üyeliğine alınması, yeni ihraç işlemlerinin durdurulması, devrimci nitelikleri ispat olunmuş genç millitanların parti üyeliğine kabulü; 4 — Tüzük gereğince ve demokratik bir hava içinde ilçe ve il kongrelerinden başlayarak Büyük kongreye gidilebilecek bir yönetimin işbaşına getirilmesi.

Genel Yönetim Kurulu toplantısında yukarıdaki önermelerden ilki gerçekleşmiş ve Mehmet Ali Aybar genel başkanlık görevinden uzaklaşmıştır. Yeni TIP yönetiminin öteki üç önermeyi gerçekleştirme gücü ve yeteneğini gösterip göstermeyeceğini, yönetim değişmesinin bazı Aybar'cılarının yaydığı gibi eski genel başkanın «daha güçlü olarak başa getirecek bir manevra» olup olmadığı pek yakında anlaşılacaktır. Burada şunu belirtmekle yetinelim ki yeni yönetimin iyi niyetini ispat etme yolunda bulunabileceği ilk hareket, ihraçların iptalidir. O ihraçlar ki Amerikan emperyalizminin ihraç malı anti-komünizm silâhından yararlanılarak sağlanmıştır. Anti-komünizm silâhına baş vurarak Aybar-Aren kliği TIP'in en bilinçli en aktif militanlarını safdışı etmişlerdir. İhraçlar konusunda tutumu yeni yönetimin samimi yetinin kistası olacaktır. Aşağıdaki Aybar'ın istifasının yorumu ihraçlar konusunun önemini büsbütün belirgin hale getirmektedir.

★

Aybar'ın Genel Yönetim kurulunun üçte ikisiyle düşürülmeyip istifa etmiş olması ve istifası için ileri sürdüğü sebepler pek önemli değildir. Önemli olan Aybar gibi siyasî ihtirası çapının çok üstünde olan bir politikacının genel başkanlıkta kalamamasını ve istifasını zorunlu kılan şartlardır.

Filipin demokrasıcılık oyunu aktörlerini rollerini oynayamaz durumlara düşüren bu şartlar, icazetli sosyalizmin iflası şartlarıdır. Ve bu şartları doğru ve derinliğine tahlil etmenin gereği vardır.

Nedir icazetli sosyalizm?

İcazetli sosyalizm Filipin demokrasıcılığının tabii bir ürünüdür. Bir toplumda politika, o toplumunun emperyalizmin ve sayeti altında sömürülen geri bir tarım

ülkesi olarak varlığını sürdürmesinden yana sınıf ve zümrelerin, temsilcilerinin ya da kişi olarak o düzenden pek zarar görmeyen ürkek, lafta dönüşümcü politikacıların kapalı av alanı ise; o toplumda bütün millî güçlerin ağırlıklarını duyurdukları bir siyasî hayattan, (burjuva anlamıyla dahi) bir demokratik düzenden söz edilemez. Ve böyle bir düzende elbetteki şehir ve köy proletaryasının da kendi siyasî örgütüyle ülkenin tarihi gelişmesini etkilemesi şartları olmayacaktır.

Ama Filipin demokrasıcılığının bir özeliği odur ki, bu düzende sağ «sol» partiler vardır, seçimler yapılır; ve dış görünüşte parlamenter demokrasinin bütün gerekleri yerine getirilir. Ama nedense, bütün seçimleri sömürünün en yoğununun, emperyalizm - işbirlikçi sermaye - feodal mütegalibe ortaklığının sömürüsünün baş savunucusu olan parti kazanır; emekçi halk öyle şartlandırılmıştır ki, kendi temsilcilerini değil, hep sömürücülerin temsilcilerini seçer parlamentoya gönderir. «Demokratik» dış görünüşü tamamlamak için Filipin demokrasıcılığında sol partilere de belli bir ölçüde ikincil muhalefet rolleri verilir. Böylelikle hem ülkede demokrasi olduğu iddiasına bir dayanak sağlanır, hem toplumdaki kaçınılmaz sosyalist bir kim parlamentoya kanalize edilmiş olur. Hiç değilse bir süre için ülkenin sosyalistlerinin, Filipin demokrasıcılığı sınırları içinde oyalanacakları umulur.

Filipin demokrasıcılığı duvarları içine hapsedilmiş sosyalist partilerinin elebaşılığına özel tipte kimseler tayin edilir. Bu dolaylı bir tayindir. Ve tayini yapan, kurulu sömürü düzenini korumakla görevli kurumlardır. Tayin edilenlerde iki nitelik aranır; hem sosyalist görünüşü muhafaza edebilecekler ve böylelikle gerçek sosyalistlerin önemli bir kısmını, hiç değilse bir süre için aldatabilecekler; hem de kurulu sömürü düzeni için bir tehlike teşkil etmeyeceklerdir. Böylelerine, söz konusu sosyalizme düşman kurumlar tarafından sosyalist partiler için icazet verilir.

Bunlar icazetli sosyalistlerdir ve temsil ettikleri de icazetli sosyalizmdir. Bunları, önlerine düştükleri ve bir süre için oyaladıkları saflardaki gerçek sosyalistlerle asla karıştırmamalıdır. İcazetli sosyalistin mutlaka kötü niyetli olması gerekmez. O, kimi durumlarda, kurulu sömürü düzeninin savunucusu kurumların verdikleri icazeti, düzen değişikliği özleyen emekçi kitlelerinin yararına kullanılabileceğini ve sosyalist harekete katkılarda bulunabileceğini içtenlikle sanabilir. Ama niyeti ne olursa olsun böylesi objektif olarak sosyalizme karşıdır ve kurulu düzenin savunucusu bir statükocu dur. İcazetlimizin ilktenki safdilliği uzun

sürmez. Çünkü hızla gelişen olaylar kısa bir süre sonra onu bir tercih karşısında bırakır: ya, kendisine verilen icazetin sınırlarını aşmak, yani gerçek demokratik özgürlükler uğruna, Filipin demokrasıcılığının dar duvarlarının aşılması ve emekçilerin gerçek sosyalist örgütünün kurulmasına imkân veren demokratik ortamın yaratılması uğruna girişmek (ki bu mücadeleye girişmeyen gerçek devrimci, gerçek sosyalist sayılmaz); ya da kaderine boyun eğmek ve emekçilerin gerçek özgürlük ve gerçek demokrasi davasının emrettiği mücadeleye sırt çevirerek Filipin demokrasıcılığının kendisine sağladığı ufak tefek menfaatlerle yetinmek (ki bu duruma düşen kimse, emekçiye en bağınaz geciriden daha uzaktır).

Baştan icazetli sosyalizmin niteliğini ve icazetli sosyalistin oyununu sosyalist hareket içindeki en bilinçli, teorik bakımdan en yetenekli, en uyanık unsurlar doğru değerlendirirler. Ama her geçen gün edinen tecrübeyle gerçek gittikçe açığa çıkar. Oyun bozulur.

Tarihi akış artık sosyalist hareketi bir ölçüde olgunlaştırmıştır. Kurulu sömürü düzenini korumakla, yükümlü, sosyalizme düşman kurumların icazetine bağlı sosyalistçiliğin gerçek anlamı kavranmıştır. İcazetli sosyalizmin kahramanlarının numarası verilmiştir.

İşte Aybar'ın istifasının ve Aren fiyas konusunun arkasında yatan gerçek budur. Türkiye sosyalist hareketi belli bir olgunlaşma düzeyine, daha bilinçli ve daha uyanık bir düzeye erişmiştir. Ve vardığımız bu düzeyde kim Filipin demokrasıcılığının gerçek niteliğini, gerçek demokratik özgürlük ortamının yaratılması uğruna, mücadelenin gereğini kavransa, kim emekçilerin gerçek sosyalist örgütünün tarihi gelişmemize ağırlığını koyabileceği bu gerçek demokrasi uğruna mücadelede payına düşeni yürekle başaracaksa; kim devekuşunun gafletine düşmez, oportünizmin üzerine yürüme yığıtlığını ve yeteneğini gösterirse sosyalist hareket böylesini bağrına basacaktır.

Ancak Filipin demokrasıcılığı şartlarında parlamenter eylemin öneminin sınırlarını doğru çizenler ve icazetli sosyalizm müessesesini doğru değerlendirenler ve bu doğru değerlendirmelerin emrettiği davranışlara yılmadan girişenler TIP'i içine düştüğü çıkmazdan kurtarabilirler.

TÜRK SOLU

Taylan'ın kaatili neden bulunmuyor?

• OLAYLAR

Devrimci kardeşimiz Taylan Özgür'ün ölümünden bu yana oldukça uzun bir süre geçti. Taylan'ın ölümüyle ilişkin daha önceki yazımızda (1) bu olayın uyutulabileceğini, hasıraltı edilebileceğini söylemiştik. Bu gün durum dediklerimizden pek farklı değildir. Taylan'ın kaatili olan polis saklanmaktadır. Saklanacaktır da ifade veren polislerin dedikleri birbirleriyle çelişmektedir. Birisi «elinde tabancayla kaçıyordu» derken, ötekisi «tabanca belindeydi, demektedir.

Mevcut duruma göre savcılık, suça iştirak, görevini yapmama suçlarından dava açmak durumundadır. Çünkü olay yerindeki eliye yakın toplum polisi kaatili kaçar. ken gördükleri halde, kaatilin peşine değil, yaralı olan Taylan'ın peşine düşmüşlerdir.

Diğer taraftan sivil polisler kaatili kaçırmışlar ve adalete teslim etmemişlerdir. Polis halen saklanmaktadır.

Taylan'ın babası Hasan Özgür savcılığa giderek durumun ne olduğunu sormuştur. «Taylan saat 12.10 sularında vurulmuş, buna karşılık hastahaneye saat 14.30 sularında götürülmüştür. Bu geçen süre zarfında Taylan nerelere götürülmüştür?». Bu sorunun cevabı daha ilerde aydınlığa kavuşabilecektir.

Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu gereğince kamu davalarını ancak savcılar açabilmektedir. Savcı davayı açacak mıdır yoksa Vedat'ın ölümü gibi bu olayda da hiç bir işlem yapılmayacak mıdır?

Türkiye Millî Gençlik Teşkilatı Başkanı Kâzım Kolcuoğlu bu konuda özetle şunları söylemiştir:

«Bütün gençlik olarak birleşmeliyiz ve kendimizi kırdırmamalıyız. Tabandan hiç bir zaman kopmamalıyız. Tabandan kopuk örgütsüz hareketler bir yere varmaz bizi. İlk Federasyon olayların

Taylan Özgür Lisede

da - Türk Millî Talebe Federasyonu - gençler polisle çatıştılar ve ilk kez hapishanelere düştüler. Bu büyük bir infial yarattı. Bugün hapse düşmek olağan bir şey. Onemini yitirmiş bir şey. İlk kez polis devrimci bir kardeşimizi öldürünce bütün herkes karşı çıktı. Bu gün Taylan'ın öldürülmesinden bu kadar gün geçtiği halde hiç bir ses seda yok. Bunun en önemli sebebi geride kalanların hareketlere gerektiği biçimde sahip çıkmaması oluyor. Ölenlerin haklarından geride kalanlar sorumlu olmalıdırlar.»

Diğer taraftan Dev - Genç Bölge Sekreteri Cihan Alptekin ise: «İkinci millî kurtuluş savaşımız 5 yiğit askerini şehit verdi. Adli makamlar bu suçlar karşısında siyasal baskılar yüzünden varlığını gösteremedi. Karşı güçler silahlı

olarak devrimci yığınlar üzerine saldırıdan çekinmemekteler. Devrimci gençler işçi - köylü yığınlarıyla bağlar kuracak; onları mücadele içinde bilinçlendirerek saflarını genişletecek, terör hareketlerine karşılık devrimci mücadeleyi güçlendirecektir.»

Işık Müh. Mimarlık Özel Yüksek okulunda vurulan devrimci kardeşimiz Mehmet Cantekin'in durumu da aynıdır. Onunda kaatilleri hâlâ gereken cezaları almamışlardır.

Emperyalizmin oyunları bellidir. Devrimci liderleri hapislere atacak; yalan yanlış raporlar tan zim ederek devrimci öğrenci örgütlerini tasfiye edecek, var olan demokrasi düzenini (!) korumağa çalışacaktır.

Ama kazın ayağı öyle değildir. Devrimci mücadele geniş kitlelere yayılmağa başlamıştır. Proleter devrimci gençler işçi ve köylü yığınlarının eylemlerinde var olmaktadır. Onlarla omuz omuza dövüşüklerini, hedeflerinin aynı ortak düşman, emperyalizm, olduğunu göstermektedirler.

Türkiye'nin bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke olması için çok kanlar akacaktır şüphesiz. Ama şurası muhakkaktır ki «kanlarımız sizi boğacaktır...»

(1) Türk Solu: No. 99. İktidarın terörü devrimci saflarda yılgınlık yaratmamalı.

Sadık Hüsrevşah intihar etti

Devrimci İranlı öğrenci Sadık Hüsrevşah, emperyalizmin uşağı Şah ve bekçisi (İran gizli polisi) Savak'ın İran halkına yaptığı devamlı baskı ve tehditler sonucu kendini yakarak intihar etti.

27 yaşında, tıp fakültesinde stajyer öğrenci olan Sadık Hüsrevşah aydın bir din adamının oğludur. Öğrenimine Almanya ve Türkiye'de devam ettiği sürece, devrimci öğrenci hareketlerinin bütününde yer almıştır. Son olarak İran Talebe Cemiyeti başkanlığını yapmaktaydı. Geçen sene İran rejimini protesto amacıyla konsolosluk önündeki gösteride öğrenci liderliğini ve basın sözcülüğünü yapmıştır.

Türkiyede kaldığı 8 sene boyunca devrimci tutumundan dolayı,

Savaktan ailesine ve kendisine devamlı olarak baskı ve tehdit yapılmış ve öldürüleceği ima edilmiştir.

Buna rağmen yurt dışında bulunan bütün İranlı öğrenciler emperyalizme ve Şah'a karşı mücadele etmekte ve İran'da demokratik rejimin kurulması için çaba harcamaktadırlar. Sadık Hüsrevşah elbette Şahın tehditlerine pa-buç bırakmazdı ve bırakmadı.

Sadık HÜSREVŞAH

Yoksul ailesine yapılan baskı netice verdi ve okuması için gerekli az bir harçlığı da son olarak kesildi.

Ancak koma halindeyken intihar etmenin meydanı emperyalist köpeklerle bırakmak olacağını anladı ve yaşamak, şaha karşı mücadele etmek isteğini defalarca tekrarladı.

Devrimci İranlı genç Sadık Hüsrevşah'ın son sözleri şunlardır:

Benim katilim Şah'tır!
Yaşasın dünya halklarının millî kurtuluş mücadelesi!
Kahrolsun emperyalizm!

TIP Beyoğlu ilçesi kongresi

16 Kasım 1969 günü İstanbul'da TIP Beyoğlu ilçesinin 7. olağan kongresi toplandı. Atanmış yönetim kurulu faaliyetleri bir dönemi anlatan kısa bir rapor sundu. Gündemin eleştiriler ile teklifler - dilekler maddelerinde söz alan delegelerin çoğu partinin pasifizminden, haysiyet divanlarının zararlı icraatından, tartışma ve eleştirisi - özeleştirisi ortamının olmasından şikâyet ettiler. Proleter devrimci delegeler de Türkiye'nin ve TIP'in şartlarını ortaya koydular ve kongreyi saptırmağa ça-

Taylan Özgür, Komer'in arabasının yakılması ile ilgili olarak Savcılığa.

OLAYLAR

sanat okullarında direniş

lişan oportünizmin temsilcilerini cevaplandırdılar.

Kongre, Genel Yönetim Kurulu, haysiyet divanlarına sevk edilmiş ve ihraç edilmiş üyelerin partiye dönmelerini, il ve ilçe kongreleri tamamlanmadan büyük kongrenin toplanmamasını isteyen bir telgraf çekme kararı aldı. Üst kongrelere götürülmek üzere, sosyalizmin ideolojik birlik ve örgüt anlayışı ışığında proleter devrimcileri tarafından hazırlanmış bir önerge de kabul edildi.

Gerekçesinde Türkiye'nin yarı bağımlı yarı feodal şartlarını doğru olarak tahlil eden bu önerge bütün namuslu partilerin ortak isteklerini yansıtmaktadır. Önergenin «Partimizin Birliği Meselesi» başlıklı birinci kısmında demokratik merkezîyetçiliğin ve tüzüğün 7. maddesinin eleştirisi ile ilgili kısmının uygulanması, ihraç edilmiş devrimci üyelerin partiye kazanılması ideolojik birliğin sağlanması için bilimsel sosyalizmin öğretilmesi, her organ ve üyenin tenkide ve kendi kendini tenkide açık olması, partinin sosyalizme

yabancı unsurlardan arı tutulabilmesi için tüzüğün üye kabulü ile ilgili 4. ve 6. maddelerinin ciddiyle uygulanması önerilmektedir. Önergenin ikinci kısmında ise «Partimizin Kitlelerle Bağlılığı ve Gelişen Sosyal Mücadeleye Öncülüğü Meselesi», inceleniyor. Partinin işçilerin ekonomik mücadelelerine, demokratik köylü hareketlerine öncülük etmesi, bütün sınıflar içinde faaliyet yürütmesi; partinin yan örgütler (sendikalar, gençlik örgütleri, kooperatifler) kurması ve parti üyelerini bunlarda çalışmakla görevlendirmesi; partinin yan örgütlerle sıkı ve devrimci bağlar kurması ve İşçi - Köylü Gazetesinin parti kanalıyla yayılması önerilmektedir.

Bu önergenin kongrece kabul edilmesi, proleter devrimcilerinin parti meselelerini doğru teşhis ettiklerini gösterdi.

Gündemin sonundaki siyasi konuşmalar maddesinde Beyoğlu ilçesi üyesi olmayan proleter devrimcilerden İTÜ Öğrenci Birliği Başkanı Tarık Almaç kongre kararıyla bir konuşma yaptı.

Emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi - feodal artıklar gerici ittifakının egemenliğinin hüküm sürdüğü ülkemizde, bozuk eğitim düzeyine başkaldırıları artık orta öğrenim kurumlarına da sıçradı. Bunun en son örneği Sanat Okullarının bütün yurtta yayılan boykot ve direniş hareketleridir.

Özünde ilerici olan bu hareketler, kısa zamanda gerici egemen ittifakın da dikkatini çekti, direnişin yozlaşması için derhal harekete geçtiler: Sağcı basının sözde ilgilenir tutumu, sözelimi Bugün gazetesinin olayı baş sayfada, destekler biçimde vermesi dikkat çekicidir. Ayrıca, polis miting megafon vermesi ve sanki karşı bir hareket varmış gibi, «sizleri koruyacağız», demesi de bütün devrimcileri uyarıcıdır.

Emperyalizmin «böl ve yönet» politikası bu harekette de denenmiş, MTTB ve TMTF gibi besleme kuruluşlar bu görevi yüklenmişlerdir. Amaç, sanat okulları mezunlarının, teknisyen okullarında liselilere tanınan kontenjanın kalkmasına ilişkin isteklerini istismar ederek, liselilerle sanat okulu öğrencilerini birbirine çürürmek ve asıl bozukluğun eğitim düzeninde bulunduğu gerçeğini gizleme ve bu arada liselilerin direnişlerini de kırmaktır.

Yakından izlemeye fırsat bulduğumuz İstanbul hareketlerine ildeki bütün sanat okulları katılmışlardır. Direniş önce her okulda boykot şeklinde başlamış, cuma

günü de bir yürüyüş olmuştur. Hareketi, her sanat okulundan seçilen ikişer kişiden oluşmuş bir komite yönetmektedir. Öğrencilerin, yukarıda sözü edilen «böl ve yönet», tertiplerinden hiç etkilenmedikleri de söylenemez. Bu, özellikle cuma günü yürüyüşte belli olmuştur. Pankartlardaki bazı sloganlar ve konuşmacılardan bir kısmının kullandığı ifadeler buna kanıttır: «Sanatın değerini bilmeyen lise mezunlarına köle olamayız», «Liseli içimize giremezsin», «Sanatçıları liseliler öldüremez»... gib.

Bütün bunlara rağmen öğrencilerin, soruna temelde çözüm arayan çıkışlarına da rastlaçık. Motor Sanat'ın «Eğitim sömürsüne hayır!», «Nasihat değil, eşit hak istiyoruz», pankartları, öteki «Bozuk eğitim düzenine son», «İş yok, tahsil imkânı az, diploma ne işe yarar», «Liseyi bitireni okut, maksa amaç, ekmeğime göz koyma, Üniversite aç», gibi sloganlar, asıl hedefi tayin ediyordu: Yine Haydarpaşa Sanat'tan konuşan öğrenci de kısa konuşmasında, «liselilerin hedef almamıyacağı», «direnişin hedefinin bozuk eğitim düzeni olduğunu» söyleyerek, «gençleri birbirine düşürme», tertiplerini büyük ölçüde boşa çıkardı.

Müdürlerin toplanma kararı almaları üzerine, boykota son verilecek, miting, komite başkanı tarafından dağıtılmaya çalışıldı ise de, büyük bir çoğunluk, «ka-

rar çıkmadan boykotu sona erdirmenin büyük bir taviz olacağı»nı ileri sürerek dağılmadı.

Son olarak hareket, bir ölçüde tavsamıştır. Bunun nedeni öğrencilerin örgütsüz olmasıdır. Devrimcilerle düşen görev, meselenin önemini kavrayarak, sanat okullarından mezun gençlerin özünde ilerici olan hareketlerini gerçek yerine oturtmak, örgütlenmelerine yardımcı olmaktır.

HALUK ALTUNÇ

Münih Türk Kültür Birliği Genel Kurulu

Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu'na (ATTF) bağlı sosyalist bir dernek olan Münih Türk Kültür Birliği (MTKB) 26.10.1969 tarihinde kendi lokalinde 4. Genel Kurulunu yapmıştır.

Genel Kurula sunduğu çalışma programında, Almanya'daki Türk işçilerinin eğitilmesini ve örgütlenmesini ön plana alan genç bir kadro işbaşına gelmiştir.

Ali Ünlü
Hikmet Köse
Hüseyin Diker
İlhan Karlibel
Özcan Sağlam
Tamer Mete
Yusuf Özer

ayıkla pirincin taşını!

Rifat ILGAZ

Dost Almanya

Dost bir Alman dergisi şöyle yazıyor:

«Türkiye, her halde tek yönlü anlaşmalarla Sovyet Rusya'ya karşı arkasını sağlam tutmak istemektedir.»

NATO'dan çıkmamız için arkamızın açık kalmasını istiyor Almanlar. Hele dostu bakın Siz! Gözü neremizde!..

Hesap Belli

Zürih'te yayınlanan bir dergiden öğreniyoruz:

«Orta Doğu ve Nijerya olaylarından ötürü Belçika ve İs-

viçre'deki silah fabrikaları yüzde yediyüz kâr etmiş!»

Düşünün! Üç beş silah fabrikatörü dünyanın herhangi bir yerinde toplanıp bir de hükümet kurarsaaa!..

Anlaşıyor değil mi; Vietnam savaşının neden bir türlü sona ermediği!

Dökülen Sıvalar

Aybar şöyle diyor Arenciler için:

«Bunların maksadı partiyi eline geçirmek, geçiremezse yıkmak!»

Kolay mı partiyi yıkmak! Her ikisini de denedin, yıkıldı

mi?.. Parti biraz sallandı ama sadece sıvalar döküldü... O da «tavan»dan...

Taban mı? Biraz toz toprak oldu, o kadar.. Büyük temizlik için, Büyük Kongreyi bekliyorlar tabandakiler... Ellerinde Belediye süpürgesi...

Ama ne sayfa

Başkan Nixon, eceliyle ölmesini bilen Baba Kennedy için:

«Allesini Amerikan tarihinin bir sayfası haline getiren adam!», demiş.

Bir tarih sayfası... Doğru! Ama, Amerika'yı anlatan kanlı bir sayfa!..

TIP'te birlik için 3. olağanüstü kongre kararları uygulanmalıdır!

Geçen sayımızda kısaca haberi ni verdiğimiz genel yönetim kurulu toplantısı, yapısı bakımından bir evvelkinden büyük farklılıklar göstermeyen, fakat birincisinden çok farklı şartlar altında çalışmak zorunda olan bir merkez yürütme kurulunun seçilmesiyle sonuçlanmıştır.

Toplantının sonuçları üzerinde durmadan önce, sonuçları tayin eden faktörlere göz atmakta fayda vardır.

Toplantı, halkımızın millî demokratik mücadelesinin güçlendiği, işçilerin ve köylülerin demokratik mücadelelerinin geliştiği, buna bağlı olarak, proleter sosyalizminin ideolojik hakimiyetinin bütün Türkiye'de ve özel olarak parti içinde arttığı, oportünizmin ideolojik yenilgisinin kesinleştiği bir ortamda yapılmıştır.

Bu ortamın olumlu etkilerine rağmen, Genel Yönetim kurulunun yapısının olumsuz etkisi, toplantıyı, TIP'in kaderini tayin edici bir rol oynamaktan alakoyamazdı.

Genel Yönetim kurulu, sahte Aren muhalefetinin parti yönetimini Aybar klikinden devralma çabası sonucu toplanmış olan 3. olağanüstü kongrede seçilmiştir. Bu kongrenin özelliği, Aybar ve Aren oportünizminin etkisindeki delegelerin çoğunlukta olması proleter sosyalistlerinin ise, gerek parti içindeki, gerekse devrimci mücadeledeki güçleri oranında temsil edilmemesi idi. Bu kongreden seçilen Genel Yönetim kurulu kongrenin yapısını yansıtır nitelikte oldu. Yani Aybar ve Aren oportünizminin temsilcileri çoğunluktaydılar. Proleter sosyalistleri ise başlangıçta temsil edilmiyorlardı. Aradan geçen zaman proleter sosyalizminin Türkiye çapında ve parti içinde daha da güçlenmesi sonucunu doğurdu. Ancak bu gelişme de genel yönetim kurulunda yansımada. 41 kişilik kurulda, başlangıçta kararsız olan fakat daha sonra proleter sosyalizmini benimseyen 3 kişi hariç, proleter sosyalistlerini temsil edecek üye çıkmadı.

İşte genel yönetim kurulunun bu yapısı onu parti içindeki mücadelede radikal çözümler getirme yeteneğinden yoksun bırakıyordu. Bu noktaya geçen sayımızda da işaret etmiştik.

Aybar'ın istifası oportünizmin gerilemesidir.

Genel yönetim kurulunda oportünizmin hakimiyeti, oportünizmi güçlendirmedir. Halkımızın millî demokratik mücadelesinin gelişmesi ve proleter sosyalizminin ideolojik zaferi, oportünizmi, hakim olduğu bir kurulda dahi gerilemek zorunda bıraktı. Aybar'ın istifası ve Arencilerin hezimetini bu olgunun açık işaretleridir. Aybar, toplantı öncesinde Amerikancı basının kesin desteğini sağlamasına rağmen, yönetim kurulunda henüz salt çoğunluğu kaybetmiş olmamasına rağmen istifa etmek zorunda kalmıştır. Aybar'ın istifası, yerine Aren oportünizminin hakimiyetini değil, parti içinde demokratik bir ortam geliştirmekten yana görünen gecici bir yürütme kurulunu getirmiştir. Bu oportünizmin gerilemesidir.

Yürütme kurulunun başkanlığını yapan Mehmet Ali Aslan gazeteselere verdiği cesitli demeçlere de bütün sosyalistleri partide toplanmağa çağırması, devrimci gençlikle parti arasındaki bağların yeniden kurulması zorunluluğundan bahsetmiştir.

Mehmet Ali Aslan bu çağrılarını iyi niyetli bir Genel başkan izlemine vermiştir. Ancak partiyi devrimci mücadeleye kazanmak için lafta kalan iyi niyet yeterli değildir. Gazete manşetlerinde görünen iyi niyetim, uygulama alanına geçmesi zorunluluğu vardır. Ve bu uygulamanın asgari programını proleter devrimcileri sunmuşlardır. Bu program şöyledir:

3. olağan üstü kongre kararına rağmen, eski merkez yürütme kurulunun partiyi almamakta direndiği proleter devrimcilerinin, vakit geçirmeden partiye alınması gerekmektedir. Bu konu bugünkü yöneticiler tarafından ve bizat genel başkan tarafından imayolu ele alınmış ve olumlu tavır takınılacağı hisas ettirilmiş, fakat herhangi bir işlem yapılmamıştır.

Oysa ilçe ve il kongreleri başlamış bulunmaktadır. Örneğin geçtiğimiz haftalarda İstanbul Beyoğlu ilçe kongresi yapılmış ve bu ilçeden ihraç edilmiş 20 yi aşkın proleter devrimcisi bu kongreye katılmak imkânı bulamamıştır. Yalova ilçesindeki 8 proleter devrimcisinin partiden ihracı ise bu ilçede kongre yapmayı dahi olanaksız hale getirmiştir.

Öte yandan İstanbul'da şimdiye

Yeni Genel Başkan M. A. Aslan

kadar yapılan üç ilçe kongresinde de ihraçların iptali, büyük kongre kararının uygulanarak proleter devrimcilerinin partiye alınması oybirliği ile kabul edilmiştir. İhraçların en fazla olduğu ve parti örgütünün kuvvetli olduğu bir ilde, ilçe kongrelerinde alınan bu kararların önemi elbetteki büyük tür ve parti tabakasındaki genel eğilimi yansıtmaktadır.

Bütün bunlara rağmen, proleter sosyalistlerinin partiye girişlerini, ilçe kongrelerinden sonraya ertelemek, basit bir esnaf kurnazlığı olmaktan öte gidemez. Böyle bir davranış partiye huzuru değil, huzursuzluğu getirir. Böyle bir davranış, proleter sosyalistlerinin mücadelesini yumuşatmak şöyle dursun büsbütün şiddetlendirir.

O halde yapılacak şey, 3. olağan üstü büyük kongre kararını bir an önce uygulamak, proleter sosyalistlerinin partiye girmelerini sağlamak ve onların katılmadığı ilçe kongrelerini yenilemektir.

İkinci olarak çeşitli ilçelerde haysiyet divanlarına verilmiş proleter sosyalistlerinin, yapılmakta olan kongrelere katılmalarını sağlamak üzere tüzüğün anti demokratik uygulamasından bir an önce vaz geçmek gerekmektedir. Ve halen peş peşe sıralanmakta olan ilçe kongrelerinin bir kısmına proleter sosyalistlerinin katılması bu yolla önlenmektedir. Örneğin Beşiktaş, Bakırköy ilçelerinde 20 ye yakın proleter devrimcisi haysiyet divanlarına verildikleri gerekçesiyle üyelik haklarından yoksun bırakılmak istenmektedir. Bu üyelerin katılmadığı kongrelerin yapılması proleter sosyalistlerinin mücadele

azmini arttırmaktan başka sonuç vermez.

Üçüncü olarak çeşitli defalar partiye müracaat etmiş, sosyalist yeteneklerini devrimci eylem içinde ispat etmiş genç militanların partiye kabul edilmesi sağlanmalıdır.

Dördüncü olarak parti tüzüğünün demokratik bir ruhla tastamam uygulanması, sosyalist eleştirisi - öz eleştirisi ortamının gerçekleştirilmesi gerekmektedir.

İşte bütün bunlar uygulandıktan sonradırki, iyi niyet, ayağını yere basacaktır.

Proleter devrimcileri ne yapmalı?

Proleter sosyalistleri oportünizme karşı bu güne kadarki mücadelelerinde başarılı olmuşlardır. Son genel yönetim kurulu bunu bir kez daha göstermiştir. Ancak hemen şunu da söylemek gerekir ki mücadelenin başarısı henüz oportünizmi parti içinde tasfiye edecek boyutlara ulaşmış da değildir. Son genel yönetim kurulu bunu da göstermiştir. O halde önümüzde çetin bir mücadele dönemi vardır. Bu dönemde proleter sosyalistleri parti içindeki ideolojik mücadeleyi daha da hızlandırmak zarundadırlar. Proleter sosyalizmini daha çok üyeye benimsetmek, daha çok üyeyi devrimci mücadeleyi kazanmak zorundadırlar. Unutmayalım ki oportünizme karşı ideolojik mücadelenin başarısı, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı verilen mücadelenin başarılı yürütülmesine sıkı sıkıya bağlıdır. O halde proleter devrimcileri, yalnızca parti içindeki koltuk kavgasını düşünen ve bu yüzden devrimci mücadeleyi unutan oportünistlerden ayıran önemli bir yan da, onların emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı verilen mücadeleyi bir an için olsun ihmal etmemeleridir.

Nitekim proleter sosyalistleri parti içi mücadelenin yoğunlaştığı şu dönemlerde dahi işçilerin ve köylülerin demokratik mücadelesi ne katılmayı onlara yol göstermeyi bir an için olsun ihmal etmemekte, Silivri'de, Kartal'da İzmit'te işçilerle köylülerle omuz omuza mücadele etmektedirler.

Yaşasın proleter sosyalizmi.

Yaşasın devrimcilerin proleter sosyalizmi temeli üzerindeki birliği.

Kahrolsun emperyalizm ve onun saflarımızdaki uzantısı oportünizm!..

Genel Yönetim Kurulu Nasıl Toplandı?

Mehmet Say

TIP Genel Yönetim Kurulu toplantısı, 15 Kasım Cumartesi günü, genel merkezin toplantı salonunda başladı. Toplantının öneminden midir, yoksa önemsizliğinden midir, orasını okurlarımız takdir etsin, oturum, bildirilen saatte başlamadı. Sabah saat onda genel merkez binasında hazır bulunan üyelere öğleden sonra saat ondörtte gelmeleri söylendi. Merkez Yürütme Kurulunun raporu henüz hazır değilmiş.. yazılıyormuş ve yazılırken birkaç husus daha ilâve edilecekmış v.s....

Gündemde ne var

Öğleden sonraki «ciddi» toplantının gündemi neydi? Hemen belirtelim ki, böyle ciddi toplantıların gündemi tabii ki açık ve kesin olur Yani az lâf, çok iş!

- 1 — Açılış.
 - 2 — Genel Başkanın konuşması.
 - 3 — Merkez Yürütme Kurulu raporunun müzakeresi.
 - 4 — Kapanış.
- Toplantı açıldı. Açılınca geçildi ikinci maddeye, Genel Başkan başladı konuşmaya...

Aybar konuşuyor

Sabık genel başkan M. Ali Aybar, üç buçuk saatlik konuşmasını, ses tonunu yerine göre ayarlayıp, kimi zaman dramatik, kimi zaman müstehzi, kimi zaman vurucu ve çığneyip geçici, kimi zaman mahzun, kimi zaman mâsum, kimi zaman mazlum ve çok zaman da mâlûm vaziyette sürdürdü de sürdürdü. Ve dedi ki, «istifa ediyorsam, muhaliflerime karşı daha serbestçe mücadele etmek için istifa ediyorum!».

Aybar'ın üçbuçuk saatlik konuşmasını sessiz bir film den seyrediyor olsak, gerçekten yaman bir mücadele vereceğine inanırız. Pençesini açıp kolunu heybetli bir şekilde yukarı kaldırmayla, konuşmasının önemli yerlerinde kaşlarını birden alının da üstüne çikartıp dudaklarını hortum gibi öne doğru uzatmasıyla belge olarak elinde tuttuğu yazılı metne döndüğü sıralarda gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirmesiyle, işaret parmağını adamın gözüne sokar gibi hilâfsız

iki metre uzatıp yürekleri hoptirmesiyle, bardaktaki sudan ağı içeresine iki yudum alıp dilini üst dudaklarında ve bıyıklarında doluşturmasıyla, kalp krizi geçiriyormuş gibi birden büzülüp kalması ve sonra hemen en kızgın tavrı takınmasıyla... hey yaradana kurban! Başkan dediğin böyle olur! Biz bırakıp da nerelere gidiyorsun bay başkan?

Başkan istifa etti.

Gazeteler manşet çekti.

Hüseyin Balan ile Feyzioğlu demec verdi.

Aybar'ın ifşaati

Aybar'ın üçbuçuk saatlik konuşması çok önemli bir ifşaati kapsıyordu. Okurlarımız genelikle bu ifşaatin ne olduğunu, tecrübelerine dayanarak bilirler: Aydınların ihaneti, Türkiye sosyalizmi, ceberrut devlet, hain bürokrasi, zâlim yönetim, eski tüfekçilerin soktuğu çomak, Yöncüler, güler yüzlü sosyalizm, tepeden inmeciler v.s... Ertesi gün yaptığı basın toplantısında, Aybar bu konuları basın mensuplarına bir daha özetledi. Ne var ki, basın toplantısında söylenmeyip de Genel Yönetim Kurulu toplantısında açıklanan çok önemli bazı hususlar da bulunuyordu. Şimdi onları iletelim okurlarımıza:

Konuşmasının başlarında Aybar'ın işlediği ana tema, aydınların ihanetiydi. İfşaattan öğrendik ki, partinin kuruluşundan beri aydınlar önce kendi aralarında, daha sonra işçilerle kendileri arasında hır çıkartmış! Bu konuyu şöyle formüle etti Aybar: «Aydınlar kendilerini dünyanın mihveri sanırlar!».

Sonra geçti gençlik sorunlarına. Gençlerin ele avuca sığmadığını, parti disiplini diye bir şey tanımadıklarını, parti dışındaki bir takım aşırı çevreler tarafından yönetildiklerini anlattı ve sözü şu cümleyle bağladı: «Gençlerin arasına aşırı talepte bulunanlar sızdılar.»

Derken geçti Aybar eski solcular konusuna.. Aynen şunları söyledi: «Partimiz, kendisinden daha ileri bir partiye köprü kurmak için kurulmamıştır..»

Parti dışındaki aydınların köstekleme çabaları hakkında da önemli ifşaatlarda bulunan sabık genel başkan, köstekleyicileri tasnif etti ve tasnifini şöyle sıraladı: «Parti dışındaki aydınların bizi köstekleme çabaları şu üç çevreden gelmiştir: Birincisi Yön. İkincisi Sosyalist Fikir Kulübü. Üçüncüsü eski solcular...»

Eski solcular konusu üzerinde hassasiyetle duran müstafi başkan, partiden ihraç edilmiş bulunan bir bayan arkadaş hakkında ifşaatta bulundu: «Adının garabeti yüzünden dikkatimi çeken ve Cemal Hakkı beyin İl Sekreteri yaptığı bu kişi, eski hükümlü solcuların yakınıdır. Evet, yakındır!» Ve hemen ardından, mesleği terzi olan ve ihracıyla çok isabetli davranılmış bulunan bir eski hükümlü yakınından daha söz etti. Uzun hikâyeler anlattı. Kendisinin bu konuda neden bu kadar tedbirli davrandığını açıklamış oldu. Tedbirliliğinin delili olarak Sükan'ın son raporunu belirtti. Bu konuda da aynen şu cümleyi, üzerine basa basa söyledi: «Sükan'ın raporu, eski solcuların partiye sokulması suretiyle emniyetin nasıl çalıştığını gösteren bir belgedir.»

Sükan'ın raporundan esas alarak ifşaata devam eden Aybar, kendi terimleriyle «bürokrat burjuvazi» üzerinde durdu. «Bürokrat burjuvazi dehşettir! Hele sol kanadı büsbütün dehşettir!».

Sosyalizmden saptığı yolundaki iddialara karşı ise, gayet canlı bir benzetme ve taklit yaparak açıklamada bulunmayı ihmal etmedi sabık başkan:

«Radyonun düğmesini çevirip sabah haberlerini dinliye lim dersiniz. Karşınızda kalın bir ses; "Pepsiiii,... Bir saat sonra radyoyu bir daha açarsınız, gene aynı ses: "Pepsiiii,... Öğlen pepsi ikinci pepsi, akşam pepsi, gece pepsi... Eh, bu durumda insan tabii Pepsi içer artık... Aynı şekilde yıllardan beri ben de sabah akşam "Aybar saptı, Aybar saptı, teranesini dinledim. Doğrusu bu kadar propogandanın etkisiyle insan sapar bile!»

Ve istifa etti..

Merkez Yürütme kurulu nasıl seçildi

Aybar'ın istifası sürpriz olarak karşılanmadı. Genel yönetim kurulu üyelerinin çoğunluğu, bu istifanın gene Aybar'a bağlı bir yönetimin başa geçirilmesi manevrası olduğunu düşündü. Genel başkanlık için şimdi iki aday vardı: Doğular grubundan M. Ali Aslan ve sahte Aren muhalefetinden Nihat Sargın. Arencilerin adayı Sargın, üç turta ancak 31 oy toplayabildi. M. Ali Aslan ise, toplam 62 oyla başkan seçildi.

Fakat asıl zor olan, 20 kişilik Merkez Yürütme Kurulunu seçmektir. Bilindiği gibi, Merkez Yürütme Kurulunun 13 asil ve 7 yedek üyesi bulunuyordu. Bu 20 kişi, kimlerin arasından seçilecekti?

Genel Yönetim Kurulu toplantısına 33 üye katılmıştı. 5 kişilik sendikacılar grubu görev almamak istiyor, 11 kişiyi bulan sahte Aren muhalefeti ise, Merkez Yürütme Kurulu asil üyeliğine 7 kişinin kendilerinden alınmasını, aksi takdirde seçilecek bir yürütme kuruluna muhalefet edeceklerini söylüyorlardı. Proleter devrimci safardan 3 üye ise, ileri sürdükleri şartları kabul eden herhangi bir geçici yürütme kurulunun seçilmesini açıklamışlardı. Bu durumda 11 Arenci, 5 sendikacı, 3 proleter devrimci ve Aybar'ın kendisiyle Merkez Yönetim Kuruluna girmeyenler 20 sayısını bulmaktaydı. Geriye kalan 13 kişinin ise, yedekleriyle beraber 20 kişilik Merkez Yürütme Kurulunu dolması imkânsızdı. Üstelik, Nazife Camgil, Yaşar Kemal gibi sadık Aybarcılar bile, Merkez Yürütme kurulunda görev almak istemediklerini açıklıyorlardı. Atilla Aşut ve Kemal Burkay, güçlü bir MYK seçilmesi isteğiyle, adaylıktan çekilmeyi uygun buldular. Aday azlığı dolayısıyla seçim iyice zorlaşmıştı. Tek çare, toplantıda bulunmayan üyeleri seçmektir. Nitekim bu yola gidildi ve seçildiğinden habersiz bulunan Rahmi Eşsizhan, Orhan Çubukçu gibi genel yönetim kurulu üyeleri görev başına getirildiler.

Aybar ve Aren Oportünizm: niye aynıdır?

Uzun bir süre elele, ihanet yolunda birlikte yürüyen TİP yönetimine hâkim oportünist bir klik, silindiği gibi, TİP 3. Olağan Kongresi eşliğinde, Arenci Hizbin Aybar «güleryüzlü sosyalizm» dedi, «Proudhon'un okunmasını tavsiye etti», gibi gerekçelerle TİP yıklılığının sorumluluğunu üzerinden atmak amacıyla sözde bir muhalefete girişmesiyle ikiye bölünmüştür. Aybar'a karşı yürütülen Arenci muhalefet hiç bir ilkeye, daha doğrusu ilkelerde ayrılağa dayanmadığı; devrimci hareketin bütün temel meselelerinde Aybar'la aynı görüş ve tahlilleri paylaştığı için sahte bir muhalefet olmuştur. Proleter devrimcileri o günden bu yana, bu muhalefetin ilkesizliğini, sözdeliğini çeşitli vesilelerle ortaya koymuşlar, Aybar ve Aren oportünizminin hiç bir şekilde birbirinden ayrılamayacağını, sadece tek bir Aybar - Aren oportünizminden söz edilebileceğini, bunların ikisinin de aynı soydan olduklarını göstermişlerdir.

Şimdi, oportünist Aybar kliğinin artık kesin bir hal alan çöküşü üzerine, Arenci oportünist klik, gücü yettiği takdirde, bir oldu bitti ile kendisini TİP'in başına çörekendirme denemesine girmeyi hesaplamaktadır. Bu ortamda, bir defa daha, Aren oportünistlerinin gerçek yüzünü ortaya koymamız, bu sahte muhalefetin niye sahte olduğunu, pratikteki özdeşlikleri bir yana, ideolojik bakımdan da aynı olduklarını göstermemiz yararlı olacaktır.

Aybar ve Aren kliklerinin her her ikisi de oportünisttir. Birinci ve en genel ortak özellikleri oportünizmdir. Oportünizm nedir? Oradan başlayalım. Oportünizm, en genel anlamıyla, işçi sınıfının sınıf çıkarlarına ihanet ve burjuvaziyle uzlaşma politikasıdır. Oportünizmin bu en genel tanımı, kapitalist emperyalist ülkelerde, temel sınıf çelişmesinin proletarya ile burjuvazi arasında olduğu ülkeler için geçerlidir. Temel sınıf çelişmesinin proletarya ile burjuvazi arasında değil, bütün millî sınıflarla (yani, proletarya, köylüler, küçük burjuvazinin köylü olmayan kesimi ve millî burjuvazi) emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve feodal mütegalibe gerici ittifakı arasında olduğu, emperyalist dünya sisteminin sömürü alanı olan bütün ülkelerde, ve bu arada ülkemizde, oportünizm, öncelikle işçi sınıfının ve tüm diğer millî sınıfların çıkarlarına ihanet ederek Amerikan emperyaliz-

mi ve yerli ortaklarıyla uzlaşma politikasıdır.

Sadece ismen ayrılan, her iki oportünist klik de, bilimsel sosyalizme ihanet ederek, bilimsel sosyalizme karşı açık-gizli savaş vererek, sosyalist hareketi bölmüşlerdir. Sosyalist hareketi bölerek, emperyalizm ve işbirlikçilerinin emellerine hizmet etmişlerdir. Ama proleter devrimci hareketimiz, bilimsel sosyalizme dayandığı için, oportünizmi ezdiği için ve bütün halk kitlelerinin özlemlerini temsil ettiği için, şimdi her zamandan daha güçlüdür. Hareketimiz oportünistlerin gerçek yüzlerinin açığa vurulmasıyla, onların ihanet politikalarının teşhir edilmesiyle bir kat daha güçlenmiştir ve devrim saflarında gerçek birlik yolunda, bilimsel sosyalizm temeli üzerinde birlik yolunda her gün daha ileri adımlar atmaktadır.

Aybar'a karşı sahte muhalefet kliği, Aybar oportünist kliğinden kopmadır. Bu klik, çok uzun bir süre TİP yıkıcılığı faaliyetlerinde Aybar'la birlikte çalışmıştır. TİP'den devrimci teorinin ve devrimci kadroların ihraç, millî cephe bozgunculuğu işlerini elele yürütmüşlerdir. Her hangi bir ilkeye değil, Sadun Aren'e bağlı olanların sahte muhalefete geçişleri, bütün sorumlulukları Aybar'ın omuzuna yıkıp kaçmak ve TİP'in başına yeniden musallat olma imkânını kaybetmemek umuduna dayanmıştır.

Aren oportünist kliği, birlikten yoksundur. Bu klik, sadece politik bilinç düzeyi bakımından içindeki en geri, en sığ unsurun, burjuva iktisadının a,b,c'sini devrimci teori diye yutturmakta çok fazla açık veren unsurun adıyla birleşmektedir. Her birinin görüşleri farklı olduğu gibi, aynı zamanda devrimci teorinin gelişmesi karşısında hızla değişmektedir. Arenci kliğin sözcülüğünü yapan EMEK dergisinde çıkan iddialı, yazılardan hemen hepsi birbiriyle çelişmektedir. Arencilerin tek ilkesi, eğer buna ilke denebilirse, devrim karşı olmaktır. Yine de, ülkemizdeki devrimci hareketin henüz geniş çapta küçük burjuva aydınlarına ve gençliğe dayandığı bu dönemde, bu bir avuçluk akademisyenler kliği burjuva iktisadını, burjuva sosyolojisini, burjuva felsefesini devrimci teori diye yuturma imkânına halâ sahip olduğundan, bazı çevrelere liderlik etme durumundadır. Ve daha bir süre, yeni yeni, en beklenmedik, görünüşte devrimci ama özünde

oportünist kılıklara bürünerek bu durumunu koruyabileceklerdir. Bazı dürüst unsurların, politik bilinç seviyelerinin geriliği yüzünden, hâlâ bu kliğin peşinden gittiği reddedilemez. Bu dürüst unsurları kazanmak görevine sırt çeviremeyiz. Aren oportünistlerinin gerçek yüzünü teşhir etmeye, nerede kendini gösterirse onunla mücadele etmeye devam edeceğiz. Hareketimiz oportünizmle mücadele içinde güçlenmeye devam edecektir. Unutmayalım ki, pek çok dürüst unsur bu mücadele ile devrimci saflara katılmıştır. Unutmayalım ki, geniş devrimci saflara millî demokratik devrim stratejisini kabul ettirmekle işimiz bitmemiştir. Oportünizme karşı yorulmak bilmez bir mücadele ile, hem oportünizm saflarındaki dürüst unsurları kazanmak, hem de devrimci saflardaki politik bilinç düzeyini hızla yükseltmek, Aybar - Aren oportünizminin kalıntılarını temizlemek görevimizdir. Devrimci saflarda millî demokratik devrim stratejisi adı altında Aybar - Aren oportünizminin tahlillerinin ileri sürüldüğü görülmüştür. Sadece millî demokratik devrim stratejisi üzerinde değil, bütün olarak bilimsel sosyalizm temeli üzerinde birliği sağlamak görevimizdir.

Biz bu yazıda, Aybar'ın görüşlerini derli toplu ifade eden ünlü (!) makalesiyle, Arenci kliğin ortak görüşlerini temsil ettiğini kabul etmeye hakkımız olan, EMEK dergisindeki EMEK imzalı yazıları esas alarak, devrimci hareketin bazı temel meseleleri açısından, her iki kliğin teorik — ideolojik dağarcığının özdeşliğini göstermeye çalışacağız. Temel meselelerdeki bu görüşlerinin, niye onların oportünist politikalarının özünü meydana getirdiğini, devrimci teorisinin ışığında ele alacağız.

Devrimci işçi sınıfı hareketi bakımından, bütün devrimlerde ve devrimin her aşamasında temel mesele, kendimizi, dostlarımızı ve düşmanımızı doğru tayin etme meselesidir. Eğer biz, kendimizle dostlarımız, dostlarımızla düşman ve kendimizle düşman arasında doğru bir ayırım yapamıyorsak, devrim yolunda ilerleyemeyiz. Bu yüzden, karşı — devrimcilerin başlıca çabası, devrimci hareketin kendisiyle dostlarını, dostlarıyla düşmanını birbirine karıştırmamasını sağlamaktır. Karşı — devrimcilerin devrim saflarındaki uzantısı olan oportünizm, işte bu temel meselede, bu ana davada devrimci hareketi kundaklamaya çalışmaktadır. Oportünistlerin bütün

çabaları budur. Oportünizmi tesbit bakımından, devrimci çizgi ile oportünist çizgiyi devrimcilerle oportünistleri ayırd etmek bakımından bizim kullanacağımız esas ölçü budur; her hangi bir başka kistas değildir.

Her devrimde devrimcilerin birinci görevi, ülkenin mevcut üretim biçimini, bu üretim biçiminin belirlediği sınıf yapısını, hangi sınıfların devrime karşı, hangi sınıfların devrimden yana, devrimci sınıflar içinde hangisinin öncü, hangilerinin temel veya yan kuvvetler olduğunu ve devrimin programını tesbit, etmektir. (Bur devrimin niteliğini — millî demokratik ya da sosyalist — tayin eden devrimin öncüsü, müttefikleri ve programıdır. Bir devrimin niteliğini ne sadece öncüsüne, ne sadece müttefiklerine, ne de sadece programına bakarak tayin ederiz. Örneğin, hem millî demokratik devrimde, hem de sosyalist devrimde öncü işçi sınıfı olduğuna göre, ikisi aynı şeydir denemez! —)

Bakalım oportünistler bu birinci görevi nasıl yerine getiriyorlar? Aybar'a göre, (s. 777) toplumu muzda hâlâ derebeylik kalıntısı ilişkilerin hüküm sürdüğü bölgeler vardır... merkezci tekelci, ceberut OSMANLI TİPİ DEVLET adını verdiğimiz üretim (Altını biz çizdik!) ve yönetim biçimi... zamanın yaptığı ayarlamalarla ve değişmelerle, bugün halâ yaşamaktadır. (1) Yani, Türkiye'ye bugün ilkel bir kapitalizm hâkimdir, geniş bölgelerde feodal kalıntılar hüküm sürmektedir ve bu yapı, Osmanlı feodal düzeninin zamanın yaptığı ayarlamalarla, bir devamından ibarettir (!), Aybar'a göre, bu toplum yapısının belirlediği hâkim sınıfların en başında «Bürokratlar sınıfı», gelmektedir. «Bu sınıf zamanın gerekli kıldığı ayarlamaları yapa yapa günümüze kadar gelmiştir. «Bürokrat», sınıf bugün ağa ve komprador sınıfları yanında yeri olan, hattâ yakın tarihe kadar bu sınıfları açıkça vesayeti altında tutmuş... egemen bir sınıftır. (s.647) Ancak, «Amerikayla ittifakın bağımsızlığımızla, güvenliğimizle bağdaşmadığı, millî haysiyetimizi kıldığı ortaya çıkınca, «Bürokrat», burjuvazinin çoğunluğunu temsil eden bir kanadı Atatürkçülüğe sarıldı ve bunlardan bir kısmı sosyalizmden yana oldu. (s. 652) Yine Aybar'a göre, «Amerikancı Bürokratlar — Ağalar — Kompradorlar, ile «tüm emekçi sınıf ve tabakalar arasındaki çelişki... bütün öteki çelişileri gölgeleyen bir nite-

lik ka
suz ve
me, to
seçik
ler ve
mıstır
iki sır

line
lum
(s. 65
Ayl
dana
den t
1.
aydın
dan
sınıfı
nıflar
rimin
mekl

2.
«Kötü
iki m
bölün
mürü

3.
perya
ki
min
rinde
le ol
yaliz
de t
Gele
da t
birle
kend
Eme
ğin
yor:
çmi
olma
kapi
sömü
için
cekte
dan
lizm
günc
oldu
nin
için
Ar
haki
şunu

lık kazanmıştır.» (s. 657) «Uyum-
suz ve dengesiz ekonomik geli-
me, toplumu gittikçe daha açık ve
seçik olarak iki sınıfa; Sömüren-
ler ve Sömürülenler sınıfına ayır-
mıştır... Türkiye esas itibarıyla
iki sınıftan kurulu bir toplum ha-

line gelmiştir. Yani Osmanlı top-
lum modeline yaklaşılmıştır.»
(s. 656)

Aybar'ın tahlilinin özünü mey-
dana getiren bütün bu herzelerin
den üç önemli sonuç çıkmaktadır:

1. Küçük burjuva asker - sivil
aydın zümre, Osmanlı toplumun-
dan beri varolan bir «bürokralar
sınıfı»,dır ve bu «sınıf», hâkim sı-
nıflarının en ağır basanıdır; dev-
rimin düşmanlarının başında gel-
mektedir.

2. Toplum, Aybar zihniyetiyle
«Kötülerle iyiler» diyebileceğimiz,
iki mütecanis bölüme, «iki sınıfa»
bölünmüştür: sömürenler ve sö-
mürülenler sınıfı...

3. Aybarcı tahlil özünde, em-
peryalizmin Türkiye toplumunda-
ki yerini, emperyaliz-
min Türkiye'nin toplum yapısı üze-
rindeki etkilerini pek tali bir mese-
le olarak ele almaktadır. «Emper-
yalizm sözcüğü eklektik bir şekil-
de tahlile yamanmaktadır.

Gelelim Arencilere... Bu ad altın-
da toplanan «teorisyenlerin», bir-
birleriyle ve zaman içinde, kendi
kendileriyle çelişmelerine rağmen
Emek dergisi 1. sayısında bu kli-
şin ortak görüşlerini şöyle koyu-
yor: «Türkiye'de hâkim üretim bi-
çimi kapitalizmdir... kapitalizm
olmakla beraber, bu az gelişmiş bir
kapitalizmdir ve emperyalizmin
sömürü ve baskısı altında olduğu
için de, gelişme ve memleketi ger-
çekten kalkındırma imkânların-
dan da yoksundur.» (2) Bu kapita-
lizm, emperyalizme bağımlı oldu-
ğundan, sömürge—tipi kapitalizm
olduğundan değil, henüz gelişme-
nin erken bir aşamasında olduğu
için az gelişmiştir.

Arenciler Türkiye toplumunun
hâkim sınıflarının hangileri oldu-
ğunu açıkça belirtmekten şiddet-

le kaçınmalarına rağmen, «hâkim
sınıflar ve işbirlikçi çevreler», den
söz ediyorlar. Onlara göre, ma-
dem ki hâkim üretim tarzı kapi-
talizmdir. O halde hâkim sınıf da
burjuvazidir. Bu «burjuvazi»,
Arencilere göre, tıpkı Batı'daki
gibi bağımsız bir kapitalist geli-
şmenin ürünüdür; üstelik, siyasî
plânda demokratik gelişmenin ön-
cülüğünü tıpkı Batı'da olduğu gi-
bi, Türkiye'de de bu «burjuvazi»
yapmıştır! «Yerli sanayi burjuva-
zisi... işbirlikçi durumda olma-
sa bile... emperyalizmle mücade-
lenin bindiği dalı kesmek oldu-
ğunu bilmektedir.» (s.10) Küçük
burjuva asker - sivil aydın züm-
re de(Arencilere göre, burjuvazi-
nin bir kesimi, «burjuva bürokra-
sisi» dir. Onlara göre, «Burjuvazi-
nin öncülüğünde yapılan anti-em-
peryalist mücadelenin... Kısa bir
süre sonra tekrar emperyalizme
kucak açtığı, yakın tarihimizin
öze öğrettiği unutulmaz bir ders-
tir.» (s. 10) Arencilerin bu hâkim
burjuva sınıfı (!), «işbirlikçi çevre-
lerin», «Yerli sanayi burjuvazisi-
nin» ve «burjuva bürokrasisinin»
meydana getirdiği mütecanis bir
sınıftır. Bu mütecanis hâkim bur-
juva sınıfının karşısında ise, «işçi
ve emekçi sınıflar», vardır; «işçi ve
emekçi sınıfların sosyalist hareke-
ti» vardır. Yani yalnız işçi sınıfı-
nın değil, bütün emekçi sınıfların,
zengin, orta ve fakir köylülerin,
esnaf ve zanaatkarların, serbest
meslek sahiplerinin, işçi sınıfıyla
birlikte küçük burjuvazinin tü-
münün «sosyalist hareketi.» (!)
Arencileri ntahlillerinin de özü bu-
dur. Bu tahlil, Aybarcı tahlilin ver-
diği üç esas neticeyi aynen tekrar-
lamaktadır.

Şöyle ki:

1. Asker - sivil aydın zümre, kü-

Antiemperyalist mücadelede pasi-
fizmi ve küçük burjuva popüliz-
mini savunarak TİP'in devrimci
bir örgüt haline gelmesine karşı
çıkan eski başkan M. A. Aybar
Behice Boran, sözde sosyalist gö-
rüşlerinin maskesi altında sosyal
barışı savunduğu konuşmalarının
birinde. (Solda)

Aybar'ın suç ortağı Aren, bugün
sahte muhalefet hizbinin başını
çekiyor. (Aşağıda)

çük burjuvazinin en bilinçli, en
uyanık kesimi, Aybar'da «Bürok-
ratlar Sınıfı», Arencilerde ise, «bur-
juva bürokrasisi», adı altında dev-
rimin düşmanları safına konul-
maktadır.

2. Aybar'ın «sömürenler sınıfı
ve Sömürülenler sınıfı», ayrımı
başka bir biçimde ileri sürülme-
tedir: bir yanda burjuva sınıfı,
öbür yanda «işçi ve emekçi sınıf-
lar». Bir yanda «hâkim sınıflar
ve işbirlikçi çevreler»in kapitalist
hareketi vardır, öbür yanda «işçi
ve emekçi sınıfların sosyalist ha-
reketi.» (3)

3. Emperyalizm, tıpkı Aybar'da
olduğu gibi, eklektik bir biçimde
tahlile yamanmaktadır. Her ikisin-
de de emperyalizm, tali bir un-
sur, bir dış faktördür. Esas be-
lirleyici unsur, esas hâkim unsur
değildir!

Aybar'ın ve Arencilerin işte bu
üç ana konudaki özdeşliği, onla-

rın her alandaki, ileride üzerinde
duracağımız diğer bazı temel me-
selelerdeki aynılıklarının özünü
meydana getirmektedir. Bu üç te-
mel mesele ile ilgili bilimsel sos-
yalist tahlil, defalarca gerek
TÜRK SOLU'nda, gerekse AYDIN-
LIK'ta açıklıkla ortaya konmuş-
tur. Ama burada bir defa daha
ele alalım.

Asker - sivil aydın zümre, küçük
burjuva aydınları konusunda takı-
nılan tavır, onu karşı - devrim sa-
fında gösterme çabası, bugün
oportünizmin en önde gelen özel
liğidir. Oportünizmin, devrimin
dostlarıyla düşmanlarını birbirini
ne karıştırmak yolundaki çabası-
nın belli başlı biçimi budur.

Asker - sivil aydın zümre, küçük
burjuvazinin aydın kesimidir. Ne
Aybar'ın sunduğu gibi Osmanlı
feodal bürokrasisinin bir devamı-
dır; ne de Arencilerin sandığı gi-
bi burjuvazinin bir kesimi. Önce
dış ticaret çağındaki batı kapita-
lizminin, daha sonra emperyaliz-
min tahakkümü altına giren Os-
manlı toplumu, yapısal bir de-
ğişmeye uğramış, feodal bir yapıdan,
yarı - sömürge, yarı - feodal bir
yapıya dönüşmüştür. Hakim sınıf
feodalite olmaktan çıkmış, emper-
yalizm - komprador burjuvazi -
feodalite ittifaki topluma hâkim
olmuştur. Emperyalizm Türkiye'ye
yerleşmesinden itibaren, bir yan-
dan da kendine zıt güçleri geli-
ştirmiş, emperyalizme karşı fikir-
leri, ilerici burjuva düşüncesini,
daha sonra bilimsel sosyalizmi
Türkiye toplumuna getirmiştir.
Bu fikirler, esas olarak Tanzimat-
la birlikte açılan okullarda yahut
da batı'da öğrenim gören küçük
burjuva kökenli aydınlar tarafın-
dan benimsenmiştir. Tanzimat,
bir yandan bağımlılık ideolojisini,
işbirlikçi ideolojiyi topluma yayar-
ken, bir yandan da buna karşı
tepkilerin doğmasına yol açmış-
tır. Türkiye'de demokratik hare-
ket tanzimat'tan sonra, küçük
burjuva asker - sivil aydın zümre-
nin öncülüğünde başlamıştır. De-
mokratik hareketin bayrağının.
feodaliteye karşı mücadele eden
devrimci bir sanayi burjuvasinin
değil, küçük burjuva aydınları-
nın elinde olması, Türkiye'deki
demokratik hareketin belli başlı
özellikleridir. I. Meşrutiyet, II. Meş-
rutiyet, Milli Kurtuluş Savaşı,
Cumhuriyet, 27 Mayıs hep bu züm-
renin mücadelelerinin ürünleri-
dir. (Arenci oportünistlere göre,
bu demokratik gelişmelere «1945
de tek dereceli genel oy hakkı»nın
tanınması ve «çok partili» devrin
açılması da dahildir ve bütün bu
(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Aybar ve Aren Oportünizmi niye aynıdır?

hareketler «burjuvazinin» öncülüğünde olmuştur. (4) Birbirleriyle mücadele halinde olan ilerici küçük burjuva hareketi ile emperyalizm ve işbirlikçilerinin gerici akımını birbirine karıştıran, her iki akımı da burjuvazinin hareketi olarak gören Arenci kafalar elbette ki, Türkiye'deki devrimci hareketin meselelerinin hiç birini kavrayamayacaklardır.)

Küçük burjuva aydınlarının büyük bir kesimi, Tanzimat'la genişleyen askerî ve sivil devlet örgütü için görev almıştır. Ancak, asker - sivil aydın zümrenin esas özelliği bürokratik değil, küçük burjuvalıktır. Esas özelliği mevcut düzen savunuculuğu değil, millî sınıfların, halk sınıflarının millî ve demokratik eğilimlerini taşımasıdır.

Burada bir parantez açarak belirtelim: Aybarcısı, Arencisinden tutun, Küçükömer'ine ve Divitçi oğlu'na kadar oportünistlerin tümü, asker - sivil aydın zümre düşmanlığında ne kadar ileri gidilirse, o kadar «sosyalist» olunacağı kanısındadırlar. Onlara göre asker - sivil aydın zümrenin, emperyalizme karşı millî kurtuluş savaşı vermiş bir orduya dayanan otoriter rejimi, faşizmdir. Onlara göre, orduya dayanan her türlü rejim, faşizmdir. Onlara göre, demokrasi, diktatörlüğün zıddıdır. Onlara göre, çoğunluğun diktatörlüğü, demokratik diktatörlük diye bir şey olamaz. Atatürk'ün rejimi otoriterdi, ama aynı zamanda çoğunluğun iktidarıydı, Türkiye'nin yaşadığı en demokratik rejimdi. Millî Birlik Komitesi'nin yönetimi otoriterdi; ama gerici - parlamentarist DP ve AP'nin temsil ettiği emperyalizm ve işbirlikçilerinin, bir avuç azınlığın iktidarıyla kıyaslanamayacak kadar demokratikti.

Sosyalist harekete musallat olan oportünistlerin bu görüşlerinin, Kemalîst harekete musallat olan sağcı ideologlarda da aynen görülmesi, bir raslantı değildir. Ecevit ve benzerlerine sorarız: yoksa onlar da oportünistler gibi, Atatürk ve MKB. iktidarlarına faşizm mi diyorlar? Oportünistler de Ecevitçiler de Atatürk'ü «üstyapı devrimciliği» ile itham ediyorlar. Ama O'nu açıkça faşistlikle suçlamaya cesaret edemiyorlar. Edemiyorlar, çünkü ülkemizde millî kurtuluş davasına bağlı kuvvetlerin gücü parlamentodaki sandal yelere bakılarak tayin edilemez.

Atatürk, bugün de sosyalist olsun, Kemalîst olsun, bütün millî kurtuluşcuların etrafında saf tut-

tuğu devrim sembolüdür. O günkü şartlarda Mustafa Kemal Paşa'nın mücadelesinin ve yönetiminin demokratikliğini tam olarak kavramak, ancak proleter sosyalizmini tam olarak sindirmekle mümkün olur. - Her kim bugün bu devrim sembolüne karşı çıkıyorsa, o son tahlilde emperyalizm ve işbirlikçilerinin safındadır. Her kim bu devrim sembolünün arkasında, elele millî cephe toplaniyorsa, o millî kurtuluşçudur. Demirel'inden Bilgiç'ine, Erbakan'ından Ecevit'ine, Aybar'ından Arencisine kadar uzanan sözde «demokrasi» cephesinin, farklı farklı gerekçelerle de olsa, bu devrim sembolünün karşısında tavır almaları, hiç te hayret verici değildir!)

Küçük burjuva aydınları, asker - sivil aydın zümre, bugün sadece küçük burjuva devrimci kadrolarının değil, proleter devrimci kadrolarının da ana sınıfsal kaynağıdır. Henüz yeni yeni işçi sınıfımızdan devrimci kadrolar ortaya çıkmaktadır. Küçük burjuvazinin karşı - devrimci eğilimleri de elbette ki bu zümre içinde temsil edilecektir. Nitekim, proleter devrimci harekete musallat olan Aybarcı, Arenci oportünistlerle, Kemalîst devrimci harekete musallat olan Ecevitçi sağcılar da aynı küçük burjuva aydın zümrenin ürünleridir. Ecevitçilerle Aybar - Aren oportünistlerinin birbirleriyle yarışına çıkarak, yuvarlana yuvarlana en sonunda gerici - parlamentarizm temeli üzerinde, sözde «demokrasi» cephesinde saf tutmaları, yine bir raslantı değildir. Bunlar, aynı küçük burjuvazinin, aynı karşı - devrimci eğiliminin iki ayrı politik hareketteki iki farklı tezahürüdür.

Asker - sivil aydın zümre, bugün, devrim kuvvetleri arasındadır! Ve onun devrimci temsilcileri bizim en yakın dostlarımızdır! Asker - sivil aydın zümre, devrimin düşmanı değildir. Devrimin düşmanı, emperyalizm ve işbirlikçileri ve onların devrim saflarındaki uzantısı, Aybar - Aren oportünizmidir.

Yukarıda gösterdik ki, hem Aybar hem de Arenciler, toplumu esas olarak iki sınıfa ayırıyorlar ve sadece iki siyasî akımın olduğunu ileri sürüyorlar. Aybar'a göre: bir yanda, Bürokratlar - Kompardorlar - Ağalar (Sömürülenler sınıfı) öte yanda emekçi sınıflar (Sömürülenler sınıfı). Arencilere göre: bir yanda «hâkim sınıflar ve işbirlikçi çevreler» (yani, burjuvazi), öte yanda «işçi ve emekçi sınıflar». (Bilimsel sosyalizme küf-

retmekte daha cüretkâr olan yeni - Aybarcılığın teorisyenleri Küçükömer ve Divitçi oğlu'nun «is-lâmci - doğucu halk cephesi» ile «baticı - lâik bürokratlar, ayırımı da sözde sosyalist gericiğin parlak örneğidir.» Bütün bu ayrımlardaki ortak nokta, küçük burjuva asker - sivil aydın zümrenin hâkim sınıflardan biri, ya da hâkim sınıfın bir kesimi sayılması, ve ülkemize hâkim olan emperyalizm - işbirlikçi burjuvazi - feodalite ittifakının en ağır basan unsurunun, Amerikan emperyalizminin hâkim sınıflar ittifakından tecrit edilmesidir.

Aybar'ın sömüren ve sömürülen sınıfların kendi aralarındaki çelişmeleri örtbas eden «sömürülenler sınıfı», «Sömürülen sınıfı» kavramlarını onun küçük burjuva sosyalizminin en açık örnekleridir. Emekçiler, sömürülenler, işçi sınıfı, emekçi yığınları, sömürülenler sınıfı sömürülen sınıflar kelimelelerinin aralarında hiç bir ayırım yapılmaksızın kullanılışı, küçük burjuva sosyalizminin gerçekten evrensel bir özelliğidir. (5)

Arencilerin küçük burjuva sosyalizminin Aybar'inkinden geri kalır tarafı yoktur. Örneğin, Arencilerin «Burjuvazi», kavramına bakalım. Arencilerin «Burjuvazi» kavramı, Aybar'ın «Sömürülenler sınıfı» kavramını karşılamaktadır. Asker - sivil aydın zümre «burjuva bürokrasisi», millî burjuvazi «yerli sanayi burjuvazisi», adı altında hep bu hâkim burjuva sınıfına dahildir, Arencilere göre, «yerli sanayi burjuvazisi», adı altında varlığını kabul ettikleri ve hâkim burjuva sınıfının bir kesimi saydıkları millî burjuvazi ile ancak «sosyalist devrimin ilk safhalarının da işbirliği, söz konusu olabilir! Bu ne menem bir sosyalist devrim, ne menem bir sosyalist iktidar, gerçekten ne menem bir sosyalizmdir? Millî demokratik devrimin hedeflerini sosyalist devrim hedefleri olarak görmek, bu ikisini birbirine karıştırmak, her iki oportünist klişenin başka bir ortak niteliği olanların küçük burjuva sosyalizminin olağan neticesidir. Millî demokratik devrim, dört devrimci sınıfın, işçilerin, köylülerin, küçük burjuvazinin ve millî burjuvazinin ittifakına dayanır ve zafere ulaştığında bu dört devrimci sınıfın işçi sınıfının öncülüğünde ortak iktidarını kurar. Üstelik Millî demokratik devrimde millî burjuvazi ile «işbirliği», değil, ittifak söz konusudur.

Gelelim Arencilerin «işçi ve emekçi sınıfların» (ki bu, Aybar'ın

«Sömürülen sınıf» ıdır!) «sosyalist hareketi», ne... Sosyalizm, işçi sınıfının ideolojisi, sosyalist hareket işçi sınıfının politik mücadelesidir; diğer emekçi sınıfların, yani köylü ve köylü - olmayan kesimleriyle küçük burjuvazinin değil! Sosyalizmi bütün emekçi sınıfların hareketi olarak anlamak, genel demokratik bir programı sosyalist devrim programı olarak görmek, küçük burjuva sosyalizminin a, b, c'sidir. Lenin, küçük burjuva sosyalizminin Rusya'daki temsilcileri Narodniklere ve sosyalist - Devrimcilere (S.R.) karşı yürütülen mücadele sırasında şöyle yazıyor: «Bir marksist için köylü hareketi, sosyalist değil, demokratik bir harekettir. Tıpkı başka ülkelerde olduğu gibi, Rusya'da da köylü hareketi, sosyal ve iktisadi muhtevasıyla burjuva olan, demokratik devrimin zorunlu bir parçasıdır. (6) Küçük burjuva sosyalizmi ile proleter sosyalizmi «arasında ilkeler bakımından mevcut uçurumu incelemek isteyeceği herhangi bir kimsenin açıkça anlaması gereken iki karşıt görüş», köylü hareketinin sosyalist mi, yoksa demokratik mi olduğu; sosyalist hareketin işçi sınıfının hareketi mi, yoksa bütün emekçi sınıfların hareketi mi olduğudur? İşçi sınıfı, millî demokratik devrimde küçük burjuvazinin ve köylü - olmayan kesimleriyle, millî burjuvaziyle; sosyalist devrimde orta ve fakir köylülerle ittifak yapar. Ama, sosyalizm, yalnız işçi sınıfının ideolojisi, yalnız işçi sınıfının politik hareketidir. Bugün Türkiye'de millî sınıfların tek bir politik hareketi değil, iki ayrı politik hareketi mevcuttur: işçi sınıfının proleter devrimci hareketi ve küçük burjuvazinin Kemalîst devrimci hareketi, Millî ve demokratik hedefler için birleşen bu iki hareketi birbirinden ayıramamak, ikisini birden «işçi ve emekçi sınıfların sosyalist hareketi» olarak nitелеmek, oportünizmin kendimizi dostlarımızla karıştırmak çabasıdır.

(1) Mehmet A. Aybar, Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm, İstanbul, Gerçek Yayınevi 1967, s. 639-640 Aybar'a yapacağımız bütün atıflar bu kitaba ait olduğundan, sayfa numarasını belirtmekle yetineceğiz.

(2) EMEK, Sayı 1, s.8. Atıflarımız Arencilerin ortak görüşlerini temsil eden «Sosyalist Potansiyelden Sosyalist Güce» makalesini esas alacaktır.

(3) EMEK, Sayı: 2, s. 2; Sayı: 1, s. 8.9.

(4) Bkz: EMEK, Sayı: 1, s. 8.

(5) Bkz: Lenin, Toprak Meseleleri, Ankara Sol Yayınları 1969, s. 20

(6) Aynı eser, s. 29. (Devamı gelecek sayıda)

değirmenköy'de tutuklanan devrimci gençler anlatıyor

12/11/1969

Değirmenköy - Saat 16,30

Kamyonet sınıra 50 m. kala durdu. Hep beraber indik. İşgal edilmiş araziye doğru yürüdük. Görünürde iki nöbetçiden başka kimse yoktu. Nöbetçiler bize:

— «Hemşerim, fazla yaklaşmayın», dedi.

Biz de:

— «Sadece bakmaya geldik», dedik ve ağır ağır sınır kabul edilen yere yaklaşarak derin kazılmış toprak çizgide durduk. Önümüzdeki boş toprak birden hareketlendi. Çalı kümeleri arasından gidip gelen manevra kıyafetli askerler görülmeye başladı. Uzaktan bir jeep geldi. İçinden inen bir yarbay ve birkaç teğmen ile konuşmaya başladık. Yarbay, çoğunlukla yanımda duran Muzaffer Oruçoğlu ile konuşuyordu. Gayet sakin, gülümsüyerek, istersek araziye gezebileceğimizi söylüyordu. Biz teşekkür edip:

— «Artık dönelim», derken söze teğmenler karıştı. Köylünün tapulu araziye tecavüz ettiklerini söylediler. Biz de; köylülerin bu dâvada haklı olduklarını öne sürüp, gayet samimi bir havada tartışırken, jeepten gelen bir er, Albayın içimizde en yaşlı ile görüşmek istediğini söyledi. O ana kadar bizimle geldiğini bile bilmediğim yaşlıca bir köylü çıktı. Sınırı geçip jeepe girdi. Birkaç dakika sonra yarbay bizim artık gitmemiz gerektiğini, köylüyü de bırakacaklarını söyledi. Biz de «Eyvallah», deyip döndük. Birkaç adım atmıştık ki, yarbay, Muzaffer isimli arkadaşını çağırdı. Biz de durduk.

O anda geriden gelen birinin «Yakalayan bunları!», diye bağırmasını duyduk.

O ana kadar gayet güzel konuştuğumuz kişilerin birden değişip üzerimize saldırdığını görünce ilk anda kendimi geri attım ve şaşkın şekilde koşmaya başladım. Var gücümle kaçarken arkamdan koşan bir teğmen: «Kaçma ulan yakarım», diye bağırınca arkama baktım. Silâhını çıkarmış, namlu ya mermi sürüyordu. Durdum. İki tanesi küfürler ederek kollarıma yapışırken diğeri tabancayı bana çevirmişti. İtip kakarak ve küfürler ederek beni arazinin öbür yanına geçirdiler.

Muzaffer'i ve beni ayrı ayrı jeeplerle ilerdeki bir tepeye götürdüler. Önce den yakaladıkları, sonradan adının Ali Aslantürk olduğunu öğrendiğimiz köylüyü, Mu-

zaffer'i ve beni açık arazide 20.30 m. aralıkla diz çöktürüp arkamıza jandarmaları dizdiler. Sırtlarımız onlara dönüktü. Yanımızda duran ve küfür eden jandarmalar da açılınca bir an kendimi kurşuna diziliyormuş sandım. Bu düşünce, albay beni yanına çağırınca kadar sürdü. Üzerimi aradılar ve jandarmalardan biraz uzakta Albayla beraber yere oturduk. Albay beni sorguya çekerken devamlı bilzim casus olduğumuzu, yaptıkları tatbikatı izlediğimizi söylüyordu. Bulgar uşağı, Rus dölü gibi küfürlerini de ihmal etmiyordu. O anda albayın, bir gün önce işçi - Köylü dağıtırken konuştuğum albay olduğunu hatırladım.

Köylülerin arasında yaptığımız sohbet sırasında kendisi işçi - Köylü'yü okuyup «Güzel», deyince «İsterseniz sizi de abone yapalım» dediğim bu adamdı. Hattâ kendisine «Albayım, Mustafa Kemal gençliği olarak burada köylülerin haklı dâvalarında bulunmamız sizce gerekli midir?», deyince «Elbette, bu insanları tanımanız, derslerini bilmeniz, fakat derslerinizi ihmal etmemeniz gerek», diyen bu albaydı. Bir insanın bu derece değişmesi beni hayretler içinde bırakmıştı. Beni daha ayrı bir yere çiz çöktürüp, yanıma yine küfür eden üç jandarma diktiler. Muzaffer'e de aynı muameleyi yapmış. Ali Dayı'ya da bunları sen mi getirdin? diye sormuş.

Çorlu Jandarma Karakolunda Savcının iftar için evine gittiğini öğrenip beklemeye başladık. Bizim getiren teğmen soranlara:

«Sosyalist mi imiş, komünist mi imiş; solu mu imiş; her ne ise, bunlar onlardanmış», diye takdim ediyordu. Ona: Bizim, ezilen köylülere yardım için çalıştığımızı, gençlik olarak bunun görevimiz olduğunu söyledik.

Bizi teslim ederken epey düşünceliydi. Eski haşın tavrı yok olmuş, hattâ «Geçmiş olsun», demişti.

Jandarma refakatinde Savcılığa götürüldük. Teğmenle olan tartışmamızı dinleyen erler bize eskisi gibi sert davranmıyorlardı. Aclıye koridorunda Savcının bizi içeri almasını beklerken ve Ali Aslantürk içerde ifade verirken de epey konuştuk.

Hepsi de köylü çocuğu olduğu için başlarından bir toprak meselesi geçmiş olduğundan, bu konuya zaten yatkındılar. Konuşmalarımızda köylülerle ordunun kağıt olarak karşı karşıya getirildi-

ğini söyledik. Kendi babalarının, kardeşlerinin de belki Anadolu'nun bir başka köşesinde bu mücadeleyi verdiklerini, ağa, tefeci, sömürücü ve Amerikan gâvurlarının plânladığı böyle oyunların sökmeyeceğini anlattık. Bu konuşmalarımızın sonucu şu oldu: Bizle konuşan erler değiştirildi, ve yeni gelenlere kesin olarak bizle konuşmamları, bizim ikna kabiliyetimizin çok fazla olduğu, sonra kendilerini de zehirliyebileceğimizi söylendi.

O arada Ali Dayı, Savcının yanından çıktı. Kelepçelerimiz çıkarıldı ve içeri ben girdim. Odada, biri masada, diğer ikisi koltukta üç kişi vardı. Masada oturan Savcı imiş. Kendilerine suçumun ne olduğunu sordum. Savcı da benim orada ne aradığımı sordu.

Ben onlara, gençlik olarak ezilen, sömürülen insanların aslında demokratik olan bu direnişlerinde onlara yardım etmenin görev olduğunu söyledim.

«Bu görevi size kim veriyor?» dedi. Ben de:

«Mustafa Kemal'in Gençliğe Hitabesi ve Bursa Nutukları vardır. Mustafa Kemal der ki:

«Eğer ortada bir haksızlık var ise, bu memleketin adliyesi, jandarması, polisi vardır deyip durmak, gençlik olarak görevimizi yapmak gerektir. Ülkenin bağımsızlığını, tehlikeye girmişse, koşullara aldırmadan mücadeleye devam etmek gerektir!», deyince:

«Efendim, devletin otoritesine karşı mı geliyorsunuz? Size mi kalmış bunu yapmak?», dedi. O arada sonradan M.İ.T. mensubu olduğunu öğrendiğim şahıs bana bazı sorular sordu. İki kişiye devamlı lâf yetiştirmeye mecbur kalmıştım.

Benden sonra Muzaffer girdi içeri. O da uzun müddet kaldı.

Bizim olayı incelememizi ve gazete dağıtılmamızı da suç kabul etmişler, Ali Aslantürk'ü de bize yol göstermekle suçlamışlar.

Üçümüz de jandarmalar refakatinde nezarethaneye gittik. Kelepçeli olarak karanlık nezarete girdik. «Burada ışık yok mu?», deyince bir ses: «Siz aydın gençlersiniz, birbirinize bakın, aydınlanın», dedi. Yeni gelenlerle konuşmaya başladık. Onlar: «Devlete karşı gelmez», diyorlardı. Biz de: «Devlet halkın olursa, bu türlü tartışmalar olmaz, bağımsız olursak, Amerikan oyunları olmaz, ordu ile halk karşı karşıya gelmez», dedik.

Kelepçeler, verilen emir üzere, çözülmüdü. Islak bir yatakta otu-

ran üç kelepçeli insan, karanlık ve soğuk bir gece geçirdik. Bazen soğuktan oturamıyor, hareket ederek ısınmaya çalışıyorduk. Oturup dolaşarak, bazen birbirimizle konuşarak veya uyuklayarak sabahı ettik. Sabah 09.00 da bizi çıkardılar. Karakolda bir çavuş isim, ikamet ve okul adreslerimizi aldı. Sonra Adliyeye sevk edildik. Dünkü günün aksine ne konuşabiliyor, ne de bir kimseyle temas kurabiliyorduk. Hattâ ben, evimize ve avukatımıza nasıl haber göndereceğimizi sorunca:

«Şimdilik kimseyle temas edemeyeceğimizi», jandarma çavuşu tarafından söylendi.

Sorgudan sonra Çorlu Kaymakamının jeipi ile ikimiz Silivri Cezaevine gönderildik.

Kısa bir süre cezaevinin yanındaki nezarete kaldık. Bizi getiren çavuş, kelepçeleri bu nezarete de açmadı. Ve gardiyanın çektiği kısa bir nutuktan sonra içeri girdik. Üzerimizi aralarken dayıma yazdığım telgrafın yarım metni çavuşun ilgisini çekti her halde ki, yanında alakoydu. Telgraf «dayı», kelimesi ile başlıyordu. Çavuş, alıştığımız o meşhur «Humm», çekip:

— «Kim bu dayı acaba? Bunu bir inceliyelim», dedi. Ve ciddi ciddi kâğıdı aldı.

İçeride mahkûmlarla kısa bir süre tanışmadan sonra neden orada bulunduğumuzu falan konuşmadık. Bir rastlantı olarak orada Değirmenköy'lü iki kardeş de vardı.

Biz mahkûmlarla konuşurken, CHP İstanbul milletvekili Orhan Eyüpoğlu, CHP Tekirdağ milletvekili Yılmaz Bey, THA muhabiri ve kardeşim geldiler. Kendileriyle görüştük.

Ertesi gün avukatım Nizamettin Üstündağ geldi. Fakat bahşişe alışmış olan gardiyan, onu almak istememiş. Kanundan bahsedince, «ben kanun filân bilmem», demeye kalkmış. Nizamettin Üstündağ, Savcıya başvurduktan sonra girebilmiş.

Daha ertesi gün yine volta atmakla ve konuşmakla geçti. Akşam 4.30 da kapılar kapandı ve koğuşa girdik. İftar sofrası hazırlanırken kapı kilidi ile oynanmaya başladı. Donup kalmıştık. Bir şeyler olmuştu. Gardiyan:

— Talebeler hazırlanın, tahliyecisiniz. Mahkûmlar etrafımızı almışlardı. «Geçmiş olsun», dediler. Acele acele hazırlandık. Veda laştık. Ayakkabılarımızın bağını bile bağlayamadan, koğuşa bırakıp gardiyan odasına geçtik.

Gardiyan, tahliye kâğıdını okumamız için verirken, hâlâ ho-murdanıyordu.

Jandarmalara «Eyvallah», dedik ve anayola, Edirne - İstanbul asfaltına doğru sıkı adımlarla yürüdük.

15/11/1969, Saat: 17.15

Namık Kemal Boya

İşçi-Köylü ittifakını ve Türkiye çapında

Değirmenköylülerin toprak mücadelesi yeni bir safhaya giriyor

Saruhan'a bağlı Yeşilköylülerin toprakları, tefecilere olan borçlara karşılık haczedilirken, İzmir'in Bozyaka sirtlarında 600 dönümlük bir toprak parçası daha işgal edilirken, Değirmenköylülerin mücadelesi de yeni bir safhaya girmiş bulunuyordu: Çözülme ve gerileme. Hergün en azından bir ke-re köye giden ve önde gelenleri tutuklayıp götüran jandarmanın baskısı, kaymakamın zorlamaları, köylüler arasındaki kendiliğinden kurulmuş olan duygusal birliği belli bir ölçüde çözmüş, köylüleri geriletmişti. Bunun en önemli nedeni şudur: Hareketin, kesin siyasi davalardan yoksun, yani siyasi rejim değiştirmek davası gütmeyen cahil, bilinçsiz bir kitle tarafından, başlatılmış olması ve hazırlıksız olması. (1)

Köylülere destek olmak üzere giden gençler, ilkin coşkunlukla karşılanmıştı. Karşı güçlerin, harekete geçerek gençlerle ilişki kurmanın, konuşan köylüleri tehdit etmesi, hattâ bunların tutuklanmaları; Kaymakam, jandarma komutanı ve Müftü'nün gençler aleyhine «komünistler», «Anarşistler», yollu propagandalar yapmaları, köylü- gençlik ittifakını bir ölçüde sekteye uğrattı. Köylülerin büyük çoğunluğu, gençlerin kendilerinden yana olduğuna inanmakla birlikte, onlarla bağ kurmaktan kaçınmaktadır. Köylü liderlerinden Ali Aslantürk, Ahmet Çevik, Yılmaz Öztürk, Ahmet Çiçek, Mümin Ulukan, Hafi Albayrak, Mustafa Yaman, Sıtkı Varlı, Hasan Türker, Kadri Bektaş, Bayram Kaplan, Kemal Bozkurt, Kâmil Yaşar, bu yazı kaleme alındığı sırada Çorlu cezaevindeydi ve beş-altı kişi daha tutuklama kararıyla aranmaktaydı.

Fakat, köylüler mücadeleden vazgeçmiş değillerdir; hattâ, bu geçici çözülme ve gerileme, daha bilinçli ve daha sağlam bir birlik ve ilerlemenin çekirdeğini de içinde taşımaktadır. «En ciddi en güvenilir ve sağlam, en anlayışlı, adalete susadıkları için, karşısına çıkacak ilk polisten ürkip çekilmeyecek köylüler», (2) gençlerle bağlarını sağlamlaştırmaya devam etmektedirler. Geri kalan köylüler de, elbette, uzun sürede, bilinçsizliklerinden ve korkaklık-

larından arınmış olarak, milli — demokratik saflardaki yerlerini alacaklardır.

Köylülerin cuma günü yapmayı kararlaştırdıkları yürüyüş, Kaymakam'ın baskısıyla ileri bir tarihe ertelenmiştir. Yürüyüş gerçekleştiremeye bile, yürüyüş hakkının varlığından haberdar olmaları, köylüler için bir ilerleme sayılmaktadır.

Özetlersek, Değirmenköylülerin mücadelesinin, bu günkü çözülme ve gerileme safhasında, gelecekteki başarıyı tayin edecek bir takım gelişmeler de kendini göstermektedir:

1 — Köylüler, mücadelenin siyasi yönünü de kavrama yolundadırlar.

2 — Bilinçsiz duygusal birliğin yerini, bilinçli, inançlı birlik almaktadır. Bu alandaki gelişmeyi şöyle sıralayabiliriz.

Kendi menfaatlerini temsil etmeyen partiler arasında bölünme sırf toprağa sahip olmak amacıyla duygusal bir birlik — Baskılar karşısında çözülme — Sınıf bilinci temeli üzerinde yeni bir birlik.

3 — Köylülerle, diğer köylüler ve sanayi işçileri arasında belli ölçülerde dolaylı ve dolaysız bağlar kurulmuştur ve kurulmaktadır.

İşçilerin demokratik mücadeleleri yaygınlaşıyor

Geride bıraktığımız hafta, köylülerin toprak mücadelesinden başka, önemli işçi mücadelelerine de sahne oldu - Kartal'da, Ege Sanayiinde çalışan 152 işçi ve Köseköy'de, Çelik — Halat ve Tel Sanayiinde çalışan 185 işçi iş bıraktılar. Her iki mücadele de, bu yazı kaleme alındığı sırada, devrimci gençlerle dayanışma içinde devam etmekteydi. 14 Kasım'da direnişen Ege Sanayii İşçileri, direnişlerinin üçüncü gününde, bir kaç işçi hariç, geri kalan bütün işçilerin birliğini sağladılar ve fabrikaya, kısım şefleri, muhasebede çalışanlar ve müdürden başka hiç kimse girmedi. Beşinci gün, işçi temsilcileri Hüsnü Demirel, Emin Kaymaz, Ömer Öztürk, Hüseyin Apayçın, Hasan Sancaklı, savcı tarafından sorguya çekiliyordu. Altıncı gün müdür de fabrikaya sokulmadı. İşçiler, fabrikanın karşısındaki alanda, gecenin soğuşun da bile yılmadan nöbet tuttular. Yedinci gün, işveren, fabrika müdürü Kubilay Akpınar'ın işine son

vermeye, işten atılan Pakize Kılıç'ı geri almaya söz verdiği halde, işçiler anlaşmaya yanaşmadılar; bütün isteklerinin bir protokol imzalanarak kabulünü, ancak bu yapıldıktan sonra çalışmaya başlayabileceklerini söylediler.

İşverenin ve fabrika müdürünün, işçi evlerini tek tek dolaşarak işçileri satınalma ve korkutma çabaları sökmemişti. Sekizinci gün işçilerin karşısına iki araba toplum polisi çıkardılar. Yine de işçiler, kadın erkek, sonuna kadar mücadeleye kararlı idiler.

Mücadelenin niteliği

İşçilerin talepleri, daha önceki mücadelelerde de olduğu gibi, iktisadi ve demokratik taleplerdir ve bu nedenle de, mücadeleleri, «Tam Bağımsız Gerçekten Demokratik Türkiye'yi gerçekleştirmeyi hedef alan milli—demokratik mücadeleye sürükleyen sebep, yasalara ve anayasaya girmiş demokratik haklarının çiğnenmiş olması, bu yasalara aykırı olarak arkadaşlarının işten atılması, iş güvenliklerinin sağlanmaması, toplu sözleşmenin bazı hükümlerinin uygulanmaması, işçilere kötü muamele yapılması, istedikleri sendikaya girmelerinin engellenmesi v.b....dir. «Böyle bir mücadele ister işbirlikçi sermayeye, ister milli sermayeye karşı yapılsın, demokratik mücadeledir.» (3) İşçilerin, demokratik mücadelelerinin hedeflerini ve dayanaklarını doğru tespit eden pankartlardan bazıları şöyledir: «ANAYASA MADDE 48/ HERKES/ SOSYAL GÜVENLİK HAKKINA/ SAHİP; TIR.» «ANAYASA MADDE 46/ İŞÇİLER SENDİKALARINA/ SERBEST ÜYE OLMAK HAKKINA SAHİPTİR.» «ANAYASA MADDE 42/ DEVLET İSSİZLİĞİ ÖNLEYİCİ/ TEDBİRLER ALIR.» Gene bir başka pankartta: «İŞ GARANTİSİ/ GENEL GREV HAKKIMIZI/ SÖKE SÖKE ALACAĞIZ» denilmektedir.

Kartal Ege Sanayii İşçilerinin istekleri, kanunsuz olarak işten atılan arkadaşlarının geri alınması, işçiler üzerindeki maddi ve manevi baskıya son verilmesi, bir hırsızmış gibi üstlerinin aranmaması, prim sisteminin kısım şeflerinin insiyatifinden çıkarılması, sendika tüzüğünde öngörülen Lokal müessesesinin tanınması ve bunun gibi isteklerdir.

Çelik - Halat işçilerinin müca-

delesisi de yine, mevcut yasalara aykırı olarak işçinin işten atılması, zamların verimli çalışanlara değilde işverenin istediklerine yapılması, işçilerin yevmiyelerinin kesilmesi ve bayramlarda ve diğer tatil günlerinde angarya olarak çalıştırılmaları gibi nedenlerle başlamış ve bu uygulamalara son vermeyi hedef almıştır. Yayınlandıkları bilçiride bu kanunsuzluklar sayılıp döküldükten sonra, işverenin bu faşist baskılarına evet demeyeceğiz, işverenler Anayasayı tanımadan, orman Kanunu tatbik etmektedirler. Patronlara orman Kanunu tatbik ettirmeyeceğiz, denilmektedir.

Görüldüğü gibi her iki fabrikadaki mücadelenin de hedefi, yasalara ve Anayasa'nın sağladığı demokratik hakları uygulamak ve hakları genişletmektir.

Yine, Ege Sanayii İşçilerinin istekleri arasında «10 Kasım'da saat 9.05 de Atatürk'e saygı duruşuna geçmek isteyen işçilere engel olan Mustafa Kemal düşmanı fabrika müdürünün işten atılması» şartı vardır. Çelik Halat İşçilerinin bildirileri «KAHROLSUN İŞÇİ DÜŞMANI İŞBİRLİKÇİ PATRONLAR/ YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ KAVGASI /YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE!... » diye son bulmaktadır. Demokratik hakları için mücadele sinin bağımsızlık mücadelesiyle kopmaz bağlarını göstermesi bakımından, son derece anlamlıdır. Yine Ege Sanayii İşçileri arasında, ABD emperyalizminin bekçisi 6. filoya karşı düzenlenen Kanlı Pazar Yürüyüşüne katılanlar vardır. Bağımsızlık davası işçilerin davası değildir, işçi sadece sosyalizm için mücadele eder, diyen keskin sosyalistler (!) Ege Sanayii ve Çelik—Halat işçilerinin mücadelesinde gelişen bu devrimci uyanıklığından ders almalıdırlar.

İşçilerin mücadelesi devrimci siyasi boyutlar kazanma yolundadır

İşçilerin iktisadi ve demokratik taleplerle kendiliğinden başlayan mücadelesi, proleter devrimcilerin çabaları ve mücadelenin verdiği deneylerle gittikçe gelişip olgunlaşmakta, milli burjuvaziye karşı demokratik ve iktisadi hakları korumaya ve geliştirmeye milli demokratik mücadelemizin düşmanları olan işbirlikçi burjuvazi

sağlam bağlarla kuralım yaygınlaştıralım

Ibrahim Kaypakkaya

ve Amerikan emperyalizmini tasfiyeye yönelik devrimci mücadeleleri, demokratik köylü hareketleriyle de bağ kurmaya yönelmekte, milli-demokratik güçbirliğinin temelini teşkil eden işçi-köylü ittifaki yönünde başlangıç sayılabilecek adımlar atılmaktadır.

Ege sanayii işçilerinin mücadelesi bütün işçilerin birliğini sağlama yolunda önemli bir adımdır

Ege sanayii işçilerinin iktisadi ve demokratik mücadelesi, uzak yakın on-onbeş fabrika işçilerinin birliğini fiilen gerçekleştirmiştir. SINGER, MUTLU AKÜ, MAZURA, AEG, ETİ, BOHLER, AKSAN, SİM KO, DUMEKS, SİLVAN, ARÇELİK, HİSAR ÇELİK, TÜRK DEMİR DÖKÜM, ve SABAK fabrikalarından, gerektiğinde doğuşmak üzere dolmuşlar dolusu işçiler ve destekleme bildinileri, pankartlar gelmiştir.

Yine Ege Sanayi İşçileri fabrikayı korumak üzere gönderilen jandarmaları haklıklarına inanarak, onlarla dostça ilişkiler kurarak, bugün için mümkün olan tek şeyi, onları tarafsızlaştırmayı başarmışlardır.

Ege sanayii işçilerinin mücadelesi, İşçi - Köylü temel ittifakını sağlama yolunda başlangıç sayılabilecek bir adım atmıştır

Ege Sanayii işçilerinin mücadelesine destek olmaya giden gençler, onlara, Değirmenköy'deki ve Türkiye'nin diğer yerlerindeki demokratik köylü hareketlerini anlattılar. İşçiler, hemen, Değirmenköyde dağıtılmak üzere bir bildiri kaleme alarak, arkadaşlarından imza toplamaya başladılar. Çevredeki diğer fabrika işçilerinin de imzaladığı bildiride «toprak ağalarının, köylünün toprağını yağmalamasını kolaylaştırmak, işçinin haklı çarenişini kırmak için», «mehmetçiğin vasıta yapılmasına»na şiddetle çatıldıktan sonra, Ege Sanayii İşçilerinin, Değirmenköylülerin yanında olduğu ifade edilmekte, «bir avuç toprak ağasının, üç-beş vurguncu Amerikancı işbirlikçisi kapitalistin bizleri topraklarımızdan edip haklarımızın üstüne oturmasına dur diye lim», denilmektedir.

Bildiri şöyle bitmektedir: «Amerikan emperyalizmi, toprak ağaları, işbirlikçi kapitalistler durdukça, bizim birlikte mücadelemiz devam edecektir. Çünkü bunlar işçinin ve köylünün ortak düşmanlarıdır.

YAŞASIN İŞÇİLERİN ve KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ İÇİN SAVAŞANLAR!»

Ayrıca, Değirmenköylülerin düzenlemeyi düşündükleri yürüyüş de Ege Sanayii İşçileri, hep birlikte katılma kararındadırlar.

İşçi - köylü temel ittifakının kurulması yolundaki ilk çabanın işçilerden gelmiş olması ve yine işçilerin zorluklar karşısında kolayca çözümlenememeleri de anlamlıdır ve işçi sınıfının en devrimci ve milli - demokratik mücadelemize öncülük etmeye en yetenekli sınıf olduğunun işaretleridir.

İşçi-Köylü mücadeleleri proleter devrimcilerinin bilgilerini derinleştiriyor ve zenginleştiriyor

Ege Sanayi İşçilerinin mücadelesinde de, işçilerle bağ kuran devrimci öğrenciler arasında bazı yanlış eğilimlere şahit olduk. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1 — Devrimci öğrencileri işçilerden tecrit etmek: Bu eğilim, direnme biçimi kararlaştırılırken, işçilerle öğrencilerin ayrı ayrı toplanmalarını isteme şeklinde kenastemek şeklinde kendini gösterdini gösterdi. İşçilerin alacağı kararları, öğrencilerin, devrimci teorik bilgilerinin ışığında, anında ve yerinde yapacağı müdahalelerle olumlu yönde etkilemelerini önleyen; İşçilerle öğrenciler arasında sınır çeken; işçileri kendilerinin dışında ayrı bir topluluk olarak düşünmeye ve görmeye iteleyen bu davranış yanlış ve hemen eleştirilerek düzeltilmesi; yoluna gidildi.

2 — Uzun süreli görevlerle kısa süreli görevleri birbirine karıştırmak: Bu yanlış tutumda somut bir durum tartışılırken, teorik laflar etmek ve işçilere, o günkü ideolojik ve örgütsel düzeylerini çok aşan hedeflere göstermek, sözcükleri, daha örgütlenmenin ne olduğunu yeni yeni kavrayan işçilerden Maden - İş'in düzeltilmesini istemek şeklinde kendini gösterdi.

3 — Millî Cephe şiarını yanlış anlamak: İşçi mücadeleleriyle bağ kuran devrimci gençler arasında görülen bu eğilim şu şekilde ifade edilebilir: «Mademki bugün, önümüzdeki hedef bağımsızlık ve demokrasidir, öyleyse bu dönemde sosyalizm konuşulmamalı, öğretilmemeli, propagandası yapılmamalıdır. Aksi halde millî cephe bozulur.» Bu yanlış eğilim, bir çizgi halini aldı. Bu da, sistemleştirmede, sahiplerini Trade Union'culuğa, hatta oportünizmin batağına kadar götürebilecek çok saçma, çok sakat bir eğilimdir. Cephe, her şeyden önce, belli hedefler etrafında, birbirinin aynı olmayan güçlerin, birliğini ifade eder ve ancak böyle olursa cephe olur. Öyleyse, Millî Cephe'nin en solunu teşkil edecek proletarya da, bağımsızlık ve demokrasi kavgasına öbür millî sınıflarla özdeşleşerek değil, kendi bağımsızlığını koruyarak, kendi sınıf ideolojisi ve örgütüyle katılacaktır. Sosyalizmi konuşmazsak, öğretilmezsek, propagandasını yazmazsak bunu nasıl sağlayacağız? «Proleteryanın devrimci hareketi, bütün sınıflara karşı proletaryanın mücadelesini yürüttüğü gibi, emperyalizme karşı millî sınıfların ittifakını sağlamakta da görevlidir. Bu iki görev birbiriyle çelişmez. Ancak bu çelişme bir birliği de ifade eder. Çelişme halinde olan iki şey, başka bir şey karşısında bir birlik oluşturabilir. Diyalektik materyalizm bize bunu öğretiyor. Millî Cephe'nin ifade ettiği birlikte içinde çelişmeler taşıyan böyle bir birliktir.» (4)

Proleter devrimciler neyin eksikliğini duyuyor?

Proleter devrimcileri bugün, hızla gelişen işçi, köylü hareketlerine yetişip yön vermekte, aralarında bağlar kurmakta, onları geliştirtip olgunlaştırarak daha ileri boyutlara ulaştırmakta güçlük çekmektedirler. Bu gerçek neyi gösterir?

Bu gerçek, gerekli proleter devrimci kadrolarının henüz yetişmemiş olduğunu gösterir. Gerekli militanların yetişmesi en başta proleter devrimci ideolojinin gelişmiş ölçüde yaygınlaşmış öğrenilmesine bağlıdır. Öyleyse ideolojik mücadeleye hız verelim.

Bu gerçek, henüz mevcut proleter devrimci kadroları, en verim-

li şekilde mücadeleye sokamadığımızı gösterir. Bu eksikliği örgütlenmiş ölçüde gidereceğiz. Öyleyse, örgütlenmeye hız verelim.

Bu gerçek, devrimci mücadelenin henüz başlarında olduğumuzu gösterir. Yürüyen mücadelemiz, belli bir ölçüde, gerekli militanların yetişmesini ve örgütlenme düzeyinin gelişmesini de etkileyecektir. Örgütlenme ve bilinçlenme düzeyindeki her ilerleme de, yine mücadeleyi olumlu yönde geliştirecektir. Öyleyse, uzun sürecek bir mücadelenin henüz başlarında olduğumuzu bilelim, ona göre hazırlanalım, yarı yolda kalmayalım, aceleciliğe düşmeyelim.

Sonuç

Son işçi - köylü hareketleri, bütün işçilerin birliği, bütün köylülerin birliği, ve işçi - köylü ittifaki yönünde küçümsenemeyecek adımlar atmıştır. Değirmenköylülerin, çevre köylere dağıtılan bildirilerinde, bütün köylüleri, ağaların karşısında birleşip kuvvet olmaya çağırması, Ege Sanayii İşçilerinin on - onbeş fabrika işçileri arasında birliği fiilen gerçekleştirdikten başka, millî - demokratik hedefler etrafında Değirmenköylülerle birliğe yönelmesi önemli adımlardır. Büyük devrimleri gerçekleştiren, devrimci birliklerin, hepsi, aşağı yukarı, bugün bizim içinde bulunduğumuz durumlardan geçmiştir.

«Büyük ve kesin mücadele, yeşil yavaş yavaş, ilerleyen işçi ve köylü mücadelelerine var-gücüyle destek olmak, bu mücadeleleri geliştirtip olgunlaştırmak, yurt düzeyine yaymak, millî - demokratik cephenin temelini teşkil edecek işçi - köylü ittifakını gerçekleştirip güçlendirmek en başta proleter devrimcileri olmak üzere, bütün karnalistlerin, bütün yurtsever aydınların kaçınılmaz görevidir.

Yaşasın işçilerin ve köylülerin devrimci dayanışması!

Yaşasın millî - demokratik cephe!

(1) Lenin, Köylü Meseleleri ve Sosyalizm, Payel Yayınevi s. 122.

(2) Lenin age. s. 124.

(3) Doğu Perinçek, Bütün Sıhahlarımızla Emperyalizmin en Zayıf Noktasına Yüklenelim, Türk Solu, Sayı 91.

(4) Doğu Perinçek, aynı yazı.

İtalya'da genel grev

Geçtiğimiz haftanın en önemli işçi olayı, ücretlerinin yükseltilmesini ve hayat pahalılığının önlenmesini isteyen İtalyan işçilerinin yaptıkları genel grevdi. Sanaayi, ticaret, tarım, ulaşım, haberleşme, matbaa radyo televizyon, elektrik, havagazı ve su işlerinde çalışan işçi ve personelin katıldığı grev yüzünden İtalya'da bir ölüm sessizliği hüküm sürmüştür. 24 saatlik genel grevi siyasi görüşleri birbirlerinden çok farklı sendikalar desteklemektedir.

19 milyon işçinin katıldığı genel grevin iktidardaki azınlık hükümetini sarması ve yakında büyük bir hükümet buhranına yol açması beklenmektedir.

Kongre Partisinde bölünme

Hindistan'ın bağımsızlığından bu yana iktidarda bulunan Kongre partisi içinde bir bölünme meydana

gelmiş ve Başbakan İndra Gandhi, Partisinden çıkartılmıştır. Ancak, Parlamentodaki solcu partilerin desteklediği bayan Gandhi, başbakanlığı korumayı başarmıştır.

Kongre partisi içindeki ilerici kadının temsilcisi bayan Gandhi ile, işbirlikçileri temsil eden ve «Sendika» diye anılan grup arasındaki çatışma çok eskidir. Fakat esas olarak su yüzüne çıkışı, Bayan Gandhi'nin 14 bankayı devletleştirmesine rastlar. «Sendika»nın ilerici gelenlerinden eski Maliye Bakanı Morarji Dessai ile bu konuda anlaşmazlığa düşen Gandhi, Dessai'yi hükümetten uzaklaştırmakta tereddüt etmemiştir. Daha sonra taraflar, Eylül'de yapılan Cumhurbaşkanlığı, seçiminde karşı karşıya gelmişler ve İndra Gandhi, partinin gösterdiği resmi aday olan bir gerici yerine, komünist ve sosyalist partilerin adayı başgimsiz V. V. Giri'yi desteklemiştir. Gandhi, «Sendika»ya bağlı dört bakanı da görevlerinden uzaklaştırınca, parti yönetim kurulu olağanüstü toplanmış ve İndra Gandhi ve destekçilerinin bu toplantıya katılmamasından yararlanarak

rak, onu partiden atmıştır. Fakat yukarıda da belirttiğimiz gibi, sosyalist ve komünist partilerin desteğini alan Gandhi, önerilen güvensizlik oylamasında karşı tarafı 140'a karşılık 306 oyla yenilgiye uğratmıştır. Fiili bir Koalisyon yaratan bu durumundan sonra daha radikal, daha ilerici tedbirlerin alınması beklenmektedir.

Vietnam savaşı aleyhtarı gösteri

Nixon'un yeni bir şey getirmeyen konuşmasından sonra, geçen hafta yapılan Vietnam savaşı karşı gösteriler umulmadık bir destek görmüştür. 13 Kasım'da yapılan bölgesel toplantılardan sonra her biri elinde Vietnam'da ölen bir askerinin resmini taşıyan 40 bin'i aşkın gösterici Washington'da 40 saatlik yürüyüşe başlamışlardır. 15 Kasım'a kadar devam eden yürüyüşten sonra bu defa 800 bin kişinin katıldığı büyük bir yürüyüş yapılmıştır. Bir çok Amerikalı senatör ve temsilcinin de katıldığı bu gösteri için Washington'da olağanüstü güvenlik

tedbirleri alınmış, askeri birlikler alarma geçirilmişlerdir.

Bu arada İngiltere, Fransa, Batı Almanya, Avustralya, İtalya, İspanya, Tanzanya, Çekoslovakya, Arjantin, Belçika, Danimarka, Avusturya'da da Amerikan emperyalizmini tel'in eden ve Vietnam'daki savaşın sona erdirilmesini isteyen gösteriler yapılmıştır.

Washington'daki gösteri sırasında öğrenciler Amerikan Adalet Bakanlığı önündeki Amerikan bayrağını indirerek yerine ulusal kurtuluş cephesinin bayrağını çekmişlerdir. Burada ve başka yerlerde çıkan şiddetli çatışmalarda öğrenciler zaman zaman polisi püskürtmüşler, ancak polis de 2500 kadar ilerici genci tutuklamıştır.

Bu arada Ankara'da bulunan Amerikalıların da Amerikan büyükelçiliği bahçesi içinde yapmak istedikleri gösteriye Amerikan büyükelçisi bunun Türk kanunlarına aykırı olduğu gerekçesi ile izin vermemiştir. Türk kanunlarına saygısı (!) bilinen Amerikalıların bu tutumu geniş tepkilere yol açmıştır.

Amerika'daki gösterileri düzen-

emperyalizme karşı dünya halkları

İşgal ettiği topraklardan geri çekilmemek için direnen saldırgan İsrail'e karşı izlenecek ortak politikayı tesbit etmek için Arap devletlerinin liderleri 20-22 Kasım tarihleri arasında Fas'ın başkenti Rabat'ta toplanmışlardır. Bu arada, Orta Doğu'da devam eden savaşta, arap gerillaları İsrail'e sert darbeler indirmektedirler. Geçtiğimiz hafta içinde bir yandan Birleşik Arap Cumhuriyeti deniz kuvvetlerine bağlı bir filo İsrail'in Eilat limanına saldırıp üç gemiyi batırırken, bir yandan Arap gerillaları da İsrail işgali altında bulunan Sina yarımadasının kuzeyindeki İsrail askeri valisinin karargâhını havaya uçurmuşlardır.

İngiltere, Libya'nın gerici yönetimine 1953 yılında kabul ettirdiği anlaşma gereğince elinde bulundurduğu üslerden çekileceğini açıklamıştır. «Bükemediğin bileği öp, ilkesini çok iyi bilen İngilizler, antiemperyalist Libya hükümetinin isteğine uymaya razı olmuşlardır. Öte yandan Libya hükümeti tarafından hemen boşaltılması istenen Amerika'nın Wheelus üssü konusunda Washington oyalama taktiğine başvurarak bu konuda görüşmeler yapılmasını istemiştir. Wheelus üssünün kullanımına imkân sağlayan anlaşmanın süresi 1970 sonunda biteceğinden, Ame-

rika her durumda bu tarihe kadar Wheelus'tan çekilmek zorundadır. Ancak Amerika zaman kazanma çabasıdadır. Buna karşılık Libya hükümeti de Wheelus üssünü trafiğe kapatmıştır.

Laos'da Amerikan emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı zorlu bir mücadele veren Pathet Lao millici kuvvetlerinin Ekim ayı içindeki savaşlarda 1500 düşman askerini savaş dışı bırakmıştır. Kon Ke ve Funk Savan bölgelerinde düşmanı büyük bir güçle geri püskürten millici kuvvetle iki düşman birliğini kuşatarak imha etmişlerdir. Bu arada Pathet Lao topçuları da 1968 Kasımı ile 1969 Eylülü arasındaki dönemde 302 düşman uçağını düşürmüşlerdir.

Kongo - Brazzaville'deki ilerici yönetimi yıkamak isteyen karşı devrimciler yapılan yargılamanın sonunda mahkûm olmuşlardır. Brazzaville radyosunun bildirdiğine göre karşı devrimcilerden 4'ü ölüme, 10'u ömür boyu hapse, 6 kişi ise çeşitli hapis cezalarına çarptırılmışlardır.

Venezuela'da işbirlikçi hükümete ve emperyalizme karşı silâha sarılan gerillalar geçtiğimiz hafta içinde bir banka basmışlardır. Gerillaların bankadan aldıkları 110 bin lirayı eylemleri için kullanacakları bildirilmektedir.

leyen Organizasyon Komitesi so-
nuştan memnu olduğunu açıkladı.
Ancak Amerikan emperyalizminin
ileri gelenlerinin tutumunda
bir değişiklik olmamıştır.

Japonya'da

anti-emperyalist

gösteriler

Japon gençliği ve ilericileri gün-
lerdir emperyalizme karşı gösteri-
ler yapmaktadırlar. Amerikan Em-
peryalizmi tarafından Japonya'dan
zorla kopartılmış olan Ryukyū
adalarının geri verilmesini isteyen
gençler, bu adaların Amerikanın
denetimi altında kalmasına imkân
verecek bir anlaşma imzalamak için
Washington'a giden başbakan Sato'yu
yolundan alıkoymağa çalışmışlardır.

Polis, havaalanını işgal etmek
isteyen gençlerle bütün gece bo-
yunca çarpışmıştır. Sato'nun ha-
reketinden önce havaalanına gi-
den bütün kara ve demir yolları
25 bin polis tarafından tutulmuş
ve Japonya'daki bütün hava tra-
fiği üç saat süre ile kesilmiştir.
Ancak, 5 bin kadar genç, bütün
barikatları aşarak hava alanına
kadar gelebilmişlerse de, askerî
birliklerden yardım alan polis ha-
va alanına girmelerini engellemiş-
tir. Çatışmalar sırasında 80 kişi
yaralanmış, 2 bin kişi tutuklan-
mıştır.

Bundan başka bir diğer grup da
Okinawa adasındaki Kadena
Amerikan üssüne saldırmışlardır.
Molotov kokteylleri ile hücum e-
den gençler, üste zarara yol aç-
mışlardır. Daha sonra 40 bin işçi-
nin de katıldığı mitingte, işbirlik-
çi Sato'nun dış politikası yeril-
tilmiş ve Okinawa'nın kayıtsız
şartsız geri verilmesi istenmiştir.

Toplam olarak bütün ülke çapı-
nda 120 yerde yapılan gösteri-
lere 700 bin kişi katılmıştır. İşçi
sendikalarının düzenledikleri grev-
lerle destekledikleri anti-emper-
yalist mücadelenin Amerika'nın
Japonya'dan çekilmesine ve gerici
ve işbirlikçi iktidarın yıkılmasına
kadar devam edeceği belirtilmek-
tedir.

Çin Halk

Cumhuriyeti

Afrika'da

demiryolu yapıyor

Afrika'daki iki ilerici ülkeyi,
Tanzanya ile Zambiya'yı birleştir-
ecek olan iki bin kilometrelik de-
miryolunu Çin Halk Cumhuriyeti
yapmağa başlamıştır. Demiryolu-
nun malzemesi ve uzmanları Çin'den
getirilmiştir. Geçen hafta
Zambiya'nın başkenti usaka'da ya-
pılan imza töreninde yapılan ko-
nuşmalarda üç ülke arasındaki iş-
birliği övülmüştür.

Emperyalist blokun ünlü gazete-
lerinden The Times, bu hattın dö-
şenmesinin Çin Halk Cumhuriyeti'ne
verilmesinin emperyalist ülke-
lere indirilmiş çok sert bir darbe
olduğunu belirterek, bu olayın
Çin'in Afrika'da zaten güçlü olan
prestijini daha da arttıracakını
bildirmiştir.

Sovyet-Amerikan

görüşmeleri

Sovyetler Birliği ve Birleşik
Amerika arasında nükleer silâhla-
rın sınırlandırılmasıyla ilgili gö-
rüşmelere geçen Pazartesi günü
Finlandiya'nın başkenti Helsinki-
de başlandı.

Helsinki görüşmeleri gerek sos-
yalist blokta, gerekse emperyalist
blokta farklı yorumlara yol açtı.
Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk,
Sovyetler Birliğini uzlaşıcı bir
tutum almakla suçlarken, Doğu
Avrupa'daki sosyalist ülkeler gö-
rüşmelerin dünya barışına olum-
lu katkıda bulunacağını belirtti-
ler. Emperyalist blokta da bu gö-
rüşmelere karşı çıkan Fransa ol-
du. Fransa, bilindiği gibi nükleer
silâhlar sorunlarının bütün dün-
ya devletleri arasında ve açık ola-
rak görüşülmesini istemekte ve
Sovyetler Birliği ve Amerika'nın
bu konuda ağırlıklarını kullanma-
larına karşı çıkmaktadır.

Çad halkı emperyalizmle mücadele ediyor

Eğer, emperyalizme ve onun yerli ortaklarına karşı girişil-
en ulusal kurtuluş hareketi yaygınlaşmasaydı, Çad'ın adı da-
ha uzun bir süre dünyanın büyük bir kısmında duyulmamış
olacaktı. Oysa Fransa'nın bu ülkeye 11 Ağustos 1960'da görü-
nüştü bir bağımsızlık vermesinden bu yana neo-emperyaliz-
min giderek daha fazla üzerine çökmesi üzerine Çad'daki mil-
lici güçler silâha sarıldılar.

Afrika'nın tam ortasında denize çıkışı olmayan, Nijer,
Nijerya, Kamerun, Orta Afrika Cumhuriyeti, Sudan ve Lib-
ya'yla çevrili bu kara parçasında silâhlı ayaklanma 1965 yl-
ında başladı. Güneydeki Mangalme kenti yakınlarında köy-
lülerin vergi tahsildarını linç etmeleri meşaleyi yakan kıvılcım oldu.

Orta çağ yapısına sahip ve Fransız uşağı Tombalbaye ta-
rafından yönetilen Çad'da ayaklanmanın başarıyla sonuçlan-
ması için bütün ön şartlar mevcuttur. Yıllık milli geliri 200
milyon lira olan bu üç buçuk milyonluk devlette servet belir-
li ellerde toplanmıştır. Büyük bir sosyal dengesizlik vardır.
Bundan başka Fransa'nın Afrika'daki en büyük üssü
Çad'ın başkenti Fort Lamy yakınlarındadır. Sosyal dengesizlik
ve hepsinden önemlisi emperyalizmin bilfiil varlığı Çad mil-
licilerini iki örgüt çevresinde toplamıştır. Her ikisi de 1967'de
kurulmuş olan iki örgütten daha büyük olanı Çad'ın Kurtulu-
şu İçin Ulusal Cephe (FROLINA) adını taşımaktadır. Eski eği-
tim Bakanı doktor Amma Siddik'in önderliğindeki FROLINA'nın
hedefi Tombalbaye'nin işbirlikçi hükümetini yıkmak ve
yerine Çad'ı Fransızlardan temizliyecek ve herkese eşit haklar
sağlayacak bir hükümet kurmaktır. FROLINA'nın Cezayir'de
bir bürosu, Libya'da temsilciliği, Nijerya, Libya ve Sudan'da
üsleri vardır.

İkinci örgüt ise Çad Kurtuluş Cephesidir. Ahmet Mussan
tarafından yönetilen ÇKC ise Sudan - Çad sınırındaki El Ge-
neina dolaylarındaki karargahtan yönetilmekte ve eski silâh-
larla donatılmış üç bin askere sahip bulunmaktadır.

Tombalbaye millici güçlerle başedemeyince, 1960'da bağım-
sızlığa karşılık olarak imzaladığı ikili anlaşma gereğince Fran-
sa'yı çağırmıştır. Fransa ilk önce Nisan 1969'da Çad'a 800
asker göndermişse de kısa bir süre içinde millicilerin gücü-
nün farkına varmıştır. Bunun üzerine Çad'a 800 kişilik bir des-
tek kıtası, 1000 paraşütçü lejyoner ve Fransız Denizası Müda-
hale Kuvvetinden 1600 kişilik bir birlik daha göndermiştir.
Fransız kuvvetleri komutanı, Çin Hindinde ve Cezayir'de em-
peryalist Fransız ordularına komuta etmiş General Edouard
Cotabellas'dır. Fransa hükümet Cotabellas'a ayaklanmayı Ni-
san 1970'e kadar bastırma emri vermiştir. Cotabellas şimdi mil-
lici güçleri nasıl ezebileceğinin hesabı içindedir. Ancak, ne
Fransızların 4200 askeri (bunlara Tombalbaye'nin paralı as-
kerleri denilmektedir) ne de Çad hükümetinin 6000 kişilik or-
dusu milliciler karşısında bir şey yapamamaktadır.

Dünyanın her tarafından emperyalizme karşı kullanılmış
ve başarı sağlamış yöntemleri kullanan millici güçler, emper-
yalistlere ve yerli mağalarına en ummadıkları anlarda en um-
madıkları yerlerden sert darbeler indirmektedir. Bazı kereler
çeteler başkent Fort Lamy'nin içerilerine kadar sokulmakta ve
emperyalizmin uşaklarının kalplerine tarifsiz korkular sal-
maktadırlar.

Fransa Tombalbaye'yi destekleyebilmek için yılda 500 mil-
yon lira harcamaktadır. Çad'da adam başına düşen ortalama
milli gelir yalnızca 200 liradır. Çad çok zengin kaynaklara sa-
hip değildir. Ancak stratejik bakımdan çok önemli bir nokta-
dadır. Ayrıca siyasi bakımdan da büyük önemi vardır. Fransa
büyük sömürgelerinin başına kuklalarını getirip görünüşte Af-
rika'dan ayrılırken bu devletlerin hepsiyle ikili anlaşmalar
imzalamıştı. Çad örneğinde olduğu gibi Fransa'nın güçsüzlüğü
ortaya çıkacak olursa Afrika'daki diğer işbirlikçi iktidarlar,
dayanacak yeni efendiler arayacaklardır. Şunu unutmamak
gerekir ki, şu anda Çad'da çok sayıda Amerikalı uzman ve yet-
kili bulunmaktadır ve Amerika Vietnam'da olduğu gibi Fran-
sa'nın mirasını devralmağa meraklıdır.

Ancak şartlar ne olursa olsun dünya dengesi hızlı bir de-
ğişim içindedir ve çağımız emperyalizme karşı mücadele çağı-
dır. Emperyalizm nerede ve ne biçimde olursa olsun tutuna-
mıyacaktır. Bu Çad için de geçerlidir...

AYDINLIK

sosyalist dergi

13. sayı çıktı

- ★ V. İ. Lenin
Proleterya ve Millî Kurtuluş Savaşları
- ★ Mihri Belli
Devrimci Dayanışma Üzerine
- ★ Muzaffer Erdost
Türkiye'de Tarımda Hâkim Üretim
İlişkileri Üzerine
- ★ Cengiz Çandar
Opörtünistler, Emperyalizmin Hizmetinde.

Abone: Yıllık 50, altı aylık 25 lira.
Adres: P.K. 100 Cebeci — Ankara.

ÇİN'DE TOPRAK REFORMU

Kırsal alanlarda sınıf statüsü nasıl analiz edilir

Çin'de toprak reformu uygulamasının üç önemli belgesinden ikisini geçen üç sayımızda yayınlamıştık. Toprak reformuna ilişkin parti kararı ile Hopei, Honan, Şanşi, Şantung Sınır Bölgesi Hükümetinin toprak reformu kanununun uygulanmasına ilişkin hükümlerini içeren iki belgeden sonra bugün yayınladığımız üçüncü ve sonuncu belge «Çin Halk Cumhuriyeti Toprak Reformu Kanunundan» alınmıştır. Belge, tarım kesimindeki sınıfsal statünün nasıl çözümleneceğini aydınlatıcı bilgiler getirmektedir.

Kırsal Alanlarda Sınıf Statüsü Nasıl Analiz Edilir?

1- Toprak ağası

Toprağa sahip olup, emek harcamayan, ya da sadece kısmi emek harcayan ve yaşayabilmek için sömürüye dayanan kimse toprak ağası olarak tanımlanır. Toprak ağası tarafından sömürünün başlıca biçimi toprak kiralamak, ayrıca para ödünç vermek, emek kiralamak veya aynı zamanda sınaî ve ticarî işletmeleri sürdürmedir. Kamu kurumlarının mülkiyetindeki toprakların işletilmesi ve okul topraklarından kira toplanması da toprak kiralama yoluyla sömürme kategorisine girer.

Müflisliklerine ve çalışma yeteneklerine rağmen emek harcamayan ve yaşama koşulları sıradan orta köylüden daha iyi olan müflis toprak ağaları, toprak ağası olarak sınıflandırılmaya devam edilecektir.

İç savaşta ortaya çıkan mahallî diktatörler (warlord), bürokratlar, mahallî despotlar ve hain taşra ileri gelenleri toprak ağaları sınıfının siyasi temsilcileridir ve toprak ağaları arasında olağanüstü gaddar ve tehlikeli unsurlardır. (Zengin köylüler arasında da az sayıda mahallî despotlar ve hain taşra ileri gelenleri de bulunmaktadırlar.)

Toprak ağası için kira toplanan ve mülk araziyi işleten ve yaşamak için köylülerin toprak ağası tarafından sömürülmesine dayanan ve yaşama koşulları sıradan bir orta köylüden daha iyi olan kimse de toprak ağası ile aynı muameleyi görecektir.

Hükümet Yönetim Kurulu tarafından kabul edilen ek kararlar :

(A) Toprak ağalarından geniş topraklar kiralayan, kendisi emek harcamayan, fakat bu toprakları başkalarına kira karşılığında veren, yaşama koşulları sıradan orta köylüden daha iyi olan kimse alt-toprak ağası olarak sınıflandırılacaktır. Alt-toprak ağaları, toprak ağası

muamelesi görecektir. Toprak ağasının bir kısmını kendi işleyen alt-toprak ağasına zengin köylü gibi muamele edilecektir.

(B) Diğer işlerde çalışmaları için veya çalışmadıkları küçük toprak parçaları kirala-yan devrimci ordu askerleri, şehit aileleri, işçiler, memurlar, gezginci esnaf ve diğerleri toprak ağası sayılmayacaktır. Bunların sınıfsal durumları uğraşlarına göre belirlenecek veya bunlara küçük toprak kiralayıcıları denilecek ve Toprak Reformu Kanununun 5. maddesi uyarınca davranılacaktır.

(C) Başka bir işten gelir sağlayan ve aynı zamanda miktarı çevredeki herbir toprak ağasının ortalama mülkünden daha büyük miktarda tarımsal toprağa sahip olup bunu kiralayan kimsenin sınıfsal durumu, gelirinin büyük kısmına göre belirlenecektir. Bu, diğer bir sınıfa mensup ve aynı zamanda toprak ağası veya diğer bir sınıfsal statüye sahip toprak ağası olarak tanımlanacaktır. Doğrudan doğruya diğer işleri için kullandığı toprağı ve mülkü devleteleştirilmeyecektir.

(D) Çeşitli yörelerdeki bir toprak ağası ailenin ortalama mülkü bir veya birkaç ilçenin birim olarak alınmasıyla hesaplanacak ve belirli bir idari bölgenin veya ilçenin halk yönetiminin bunu il halk yönetiminin onayına sunması ve bunun da onaylanmasıyla belirlenecektir.

2- Zengin köylü

Bir zengin köylü genellikle toprak sahibidir. Fakat işledikleri toprağın sadece bir kısmına sahip olup geri kalanını başkalarından kiralayan zengin köylüler de vardır. Hiç toprak sahibi olmayıp hepsini başkalarından kiralayan diğerleri de vardır. Genel olarak, bunların daha iyi üretim araçlarına ve

döner sermayeye sahip oldukları ve kendilerinin de emek harcadıkları, fakat kural olarak veya bir kısmı için sömürüye dayandıkları söylenebilir. Zengin köylülerin sömürüsü genellikle ücretli emeğin sömürülmesi biçiminde olur. (uzun süreli emekçi kiralama). Ayrıca, topraklarının bir kısmını kiralyabilirler veya para ödünç verebilirler veya ticari ya da sınaî işletmeler işletebilirler. Zengin köylülerin çoğu ayrıca, kamu kurumlarının sahip olduğu mülkleri de işletirler. Bazıları önemli miktarda verimli toprağa sahiptir, emek harcarlar ve hiç emekçi tutmazlar. Fakat köylüleri toprak kirası ve borç faizi yolu ile sömürürler. Bu durumda bunlara zengin köylü gibi davranılmalıdır. Zengin köylüler tarafından sömürülme sabit niteliktedir ve birçok durumda bu sömürüden sağlanan gelir yaşamalarının temel aracını meydana getirir.

Hükümet Yönetim Kurulu tarafından kabul edilen ek kararlar.

(A) Eğer zengin köylünün kiraladığı toprak, kendisinin ve ücretle tuttuğu emeğin işlediği toprakdan büyükse, yarı toprak ağası türünde zengin köylü olarak tanımlanacaktır. Zengin köylülerin toprağı ve malları Toprak reformu kanununun 6'ncı maddesi uyarınca muamele görecektir.

(B) Bir toprak ağası ailenin bazı üyeleri yıl boyunca büyük ölçüde tarımsal alanda emek harcıyorsa veya aynı zamanda toprağın bir kısmını emekçi için emekçi kiralyorsa, eğer toprağın büyük bir kısmı kiralanıyorsa ve kiralanana toprak aile ve kiralanana emekçiler tarafından ortaklaşa işlenen toprağın üç katı ya da daha fazla ise (örneğin, 150 mou toprak kiralanmışsa ve 50 mou'dan az toprak aile ve ücretli emekçiler tarafından işleniyorsa), veya ailenin geniş topraklara sahip olduğu durumda, kiralanana

toprak aile ve ücretli emekçiler tarafından işlenen toprağın iki katı ya da daha fazla ise (örneğin, 200 mou kiralanmış ve 100 mou'dan az toprak aile veya ücretli emekçiler tarafından işleniyorsa) sözü edilen aile, zengin köylü ailesi olarak değil toprak ağası aile olarak sınıflandırılacaktır.

Bu ailenin toprağı ve malları Toprak Reformu Kanununun 2'inci maddesi uyarınca muamele görecektir. Ancak, ailenin kendi emeği tarafından işlenen toprak, gerekli yeniden düzenlemelerden sonra, esas olarak aile tarafından elde bulundurulacaktır. Eğer ailedeki durumları egemen değil bağımli durumdaysa emek harcayan aile üyelerinin durumu, bunları emek harcamayan aile üyelerinden ayırabilmek için duruma göre emekçi olarak tanımlanacaktır.

3- Orta köylü

Birçok orta köylü toprak sahibidir. Bazıları ettikleri toprağın yalnızca bir kısmına sahiptir, geri kalanı kiralanmıştır. Bazıları ise topraksızdır ve bütün topraklarını başkalarından kiralamaktadırlar. Orta köylüler belirli ölçüde tarım araçlarına sahiptir. Orta köylü, geçimi için bütünüyle ya da esas olarak kendi emeğine dayanır. Genel olarak başkalarını sömürmezler. Bir çokları ufak ölçüde başkaları tarafından toprak kirası ve borç faizi biçiminde sömürülürler. Bazı orta köylüler (iyi durumdaki orta köylüler) bir miktar sömürüde bulunurlar, fakat bu sömürü sabit bir nitelik taşımaz ve bunun geliri, yaşantının temel aracını meydana getirmez. Bu kişiler orta köylüler olarak sınıflandırılacaktır.

4- Yoksul köylü

Bazı yoksul köylüler yetersiz miktarda tarım aracına ve işledikleri toprağın bir kısmına sahiptir. Bazılarının hiç toprağı yoktur, sadece yetersiz miktarda tarım aracına sahiptir. (Devamı gelecek sayıda)